

DZIENNIK BYDGOSKI

Do „Dziennika“ dołączamy co tydzień: Tygodnik Sportowy i Dodatek powieściowy. Redakcja otwarta od godziny 8—12 przed południem i od 4—7 po południu. Oddziały: w Bydgoszczy, ul. Dworcowa 5— w Poznaniu, Aleje Marcinkowskiego 18. Przedstawicielstwa: w Toruniu, ul. Mostowa 17— w Grudziądzu, ul. Toruńska 22 w Inowrocławiu, Toruńska 1— w Gdyni, Starowiejska 19.

Przedpłata wynosi w ekspedycji i agenturach 2.95 zł. miesięcznie, 8.85 zł. kwartalnie; przez pocztę w dom 3.34 zł. miesięcznie, 10.01 zł. kwartalnie. Pod opaską: w Polsce 6.95 zł., zagranicą 9.25 zł. miesięcznie. Redakcja i Administracja w Bydgoszczy, ulica Poznańska 12/14. Rękopisów niezamówionych nie zwraca się.

Telefony: Redakcja 316, 326, Administracja 315, — Oddziały: Bydgoszcz 1299, Poznań 3600. Przedstawicielstwa: Grudziądz 294, Gdynia 1460.

Numer 230.

BYDGOSZCZ, niedziela dnia 7 października 1934 r.

Rok XXVIII.

Młodzi w ciasnej uliczce.

Między Endecją a posadami rządowymi.

Był czas, że **narodowa demokracja miała monopol na młode pokolenie**. I zdawało się, że ten monopol długo pozostanie niezachwiany, choćby dlatego, że konkurencyjne siły, oddziaływające na młodzież, nie reprezentowały istotnych wartości, a przede wszystkim idei, zdolnych do porwania zapalnych dusz i umysłów.

Narodowa demokracja przegrała swoje stawki wśród starszego pokolenia, o czym przekonała się po katastrofalnych dla siebie wyborach do sejmu w r. 1928. I dlatego przystąpiła do **odbudowy swoich wpływów przede wszystkim przez młodzież**. Do młodzieży jednak demokratyczne i liberalne założenia programowe Stronnictwa Narodowego nie przemawiały zupełnie. Od tych kategorii myślenia politycznego młodzież odeszła zdaje się bezpowrotnie. To też Roman Dmowski wysunął dla młodzieży **nowe hasła, których realizacją był Obóz Wielkiej Polski**.

Przy pomocy Obozu Wielkiej Polski poszło Stronnictwo Narodowe do wyborów sejmowych w r. 1930. Z wyborów tych wyszło wyraźnie wzmocnione i zajęło stanowisko najsilniejszej i najkonkretniejszej partii opozycyjnej. **Współpraca Stronnictwa Narodowego z O.W.P.** nosiła jednak zawsze charakter doraźnej i nieskoordynowanej akcji dwóch najzupełniej sprzecznych prądów politycznych, a przede wszystkim dwóch pokoleń, które bardzo mało miały ze sobą wspólnego. Właściwie tą wspólnotą było tylko wielkie imię i autorytet Dmowskiego.

Bunt młodych.

W szeregach endecji bunt młodych dojrzał powoli. Obóz Wielkiej Polski został przez władze państwowe rozwiązany. Fakt ten, sam w sobie przykry, sprawił mimo wszystko dużą przyjemność starszemu pokoleniu endeckiemu, któremu się zdawało, że w ramach organizacyjnych Stronnictwa Narodowego i jego wydziałów „młodych“ zdoła zatrzeć wszelkie odrębności ideowe groźne dla całości ruchu narodowego. Dawni działacze O. W. P. przyczichli ale nie zrezygnowali. **I początek bieżącego roku przyniósł Stronnictwu Narodowemu uderzenia ze strony może najmniej spodziewanej**. Zbuntowali się przeciw władzy partyjnej wszyscy najbardziej forytowani młodzi działacze, z którymi łączono największe nadzieje. W Warszawie Jan Mosdorf stworzył **Obóz Narodowo-Radykalny**, w Poznaniu adw. Howorka wypowiedział posłuszeństwo partyjnym „pluskwom fotelowym“ i proklamował **Stronnictwo W. Polski**, które potem połączyło się z O. N. R. Te frakcje ruchu młodych zarzucały Stronnictwu Narodowemu raczej oportuniizm i brak zdecydowania w walce o władzę z sanacją. Po drugiej stronie znalazła się w opozycji do władz partyjnych **lwowska grupa pośła Stalla i dr. Hrabyka oraz poznańska fronda pupiłków senatora Seydy i kiedyś filarów „Kurjera Poznańskiego“ — pośła Piestrzyńskiego i red. Drobnika**.

O. N. R. na ulicy.

Krótką działalność polityczną Obozu Narodowo-Radykalnego zarysowała się dość wyraźnie. **Młodzi, energiczni przywódcy tego ruchu stworzyli bezkonku-**

Kraina wiecznej rewolucji.

Hiszpanja została ogarnięta nową falą rozruchów.

Madryt, 6. 10. (PAT) W Katalonji strajk generalny objął wszystkie gałęzie przemysłu. Prezydent Katalonji zwrócił się z wezwaniem do ludności, nawołując do spokoju. W Madrycie doszło do **strzelaniny pomiędzy strajkującymi a policją**. Nieliczne tramwaje, które pod osłoną policji wypuszczone na miasto były ostrzeliwane przez robotników i obrzucane kamieniami. W Madrycie jest obecnie **przeszło 20 ciężko rannych**.

W Asturji w okręgu węglowym doszło do licznych starć, w których rzekomo zginęło kilku policjantów oraz wielu robotników. Rząd niezwłocznie po nadejściu niepokojących wiadomości z Asturji **ogłosił stan wojenny w całej prowincji**, dokąd wysłał **kilka samolotów**. Sytuacja jest oceniana jako **bardzo poważna**.

Paryż, 6. 10. (PAT) Prasa paryska wiele miejsca poświęca dziś sytuacji politycznej w Hiszpanji. Nowo utworzony rząd Lerroux popierają radykałowie, agrariusze, liberałowie, demokraci i t. zw. konfederacja autonomiczna pracy z Gilem Roblesem na czele. Większość parlamentu w ten sposób złożona dysponuje w kortezach 234 głosami wówczas, gdy większość absolutna wynosi 230. Dzienniki są zdania, że obecne kortezy nie stanowią istotnego odpowiednika siły w społeczeństwie. Udział w rządach konfederacji pracy, prowadzonej przez Gila Roblesa wywołał głęboki odruch ze strony klasy pracującej, która proklamowała strajk generalny.

Strajk ten objął niemal wszystkie miasta Hiszpanji i w ciągu nocy dnia dzisiejszego sytuacja w Madrycie miała przebieg spokojny, natomiast na przedmieściach Madrytu doszło do **burzliwych zajść**. Nastąpiła w wielu miej-

scach wymiana strzałów pomiędzy manifestantami a policją, przyczem sygnalizowano z obu stron rannych.

Do poważniejszych utarczek doszło w dzielnicy Prosperidal, gdzie przy rozpraszaniu wiecu protestacyjnego przeciwko obecnemu rządowi interwenjowała policja. **Mówią o 7 zabitych i wielu rannych. Dokonano zgórą 500 aresztowań**. Zatrzymano samochód ciężarowy, w którym **znaleziono karabiny maszynowe**.

Ostry przebieg miał strajk powszechny szczególnie w Asturji, gdzie jak opowiadają naoczni świadkowie, przybrał charakter rewolucyjny. Komunikacja pomiędzy Owiedo a Madrytem została przerwana. W całym zagłębiu węglowym całkowicie została wstrzymana praca w kopalniach. Do Owiedo nadeszły silne posiłki wojska. Pomimo rozkazu gubernatora Owiedo co do otwarcia wszystkich sklepów, rozkaz ten tylko częściowo został wykonany.

W Luganes rewolucjoniści zaatakowali koszary gwardji cywilnej. **Są zabici i ranni**. W Oyonego podpalono koszary gwardji cywilnej, a oddział, złożony z 2000 rewolucjonistów stoczył z gwardją walkę, przyczem **miano zabić kilku żołnierzy**. Z innych miejscowości zagłębia donoszą o krwawych walkach. Około godz. 2 po południu w Asturji ogłoszono stan oblężenia.

W całej Katalonji strajk przybrał **charakter powszechny**. Prezydent rządu autonomicznego Campanys ogłosił przez

radio oświadczenie, w którym stwierdza, że rząd kataloński rozumie doskonale zaniepokojenie, jakie wywołuje w kraju obecna sytuacja polityczna w Hiszpanji. Nie mniej nie leży w interesie kraju, aby to zaniepokojenie miało się **przejawić w aktach gwałtu, rozruchach i zaburzeniach**. Prezydent Campanys zapewnia, że rząd Katalonji śledzić będzie wypadki z wyjątkową czujnością i uwagą. Rząd Katalonji postanowił **informować przez radio co dwie godziny obywateli o sytuacji**.

W miejscowości katalońskiej Sabadell syndykaliści nie należący do generalnej konfederacji pracy oraz młodzi z organizacji lewicy katalońskiej opanowali władzę w mieście. Została zorganizowana specjalna milicja, która zarekwirowała szereg samochodów, na których umieszczono kartki z napisem „**zarekwirowane przez siły rewolucyjne**“. Z wielkim zainteresowaniem oczekują zebrania parlamentu katalońskiego. Według kursujących pogłosek, rząd kataloński nosi się z zamiarem **proklamowania w państwie katalońskim federacji republiki hiszpańskiej**. Odpowiedni manifest w tej sprawie będzie ogłoszony zależnie od okoliczności. Wszystkie doniesienia do pism francuskich **oceniają sytuację w Hiszpanji jako poważną**. O przebiegu strajku generalnego w poszczególnych miastach brak ścisłych informacji. W wielu bowiem miejscach została przerwana komunikacja telefoniczna, a ponadto zaprowadzono surową cenzurę wiadomości.

Anarchja ogarnia całe połacie kraju.

Londyn, 6. 10. (PAT) Agencja Reutersa donosi z Madrytu, że do Owiedo przybyły dwie eskadry aeroplanów oraz licz-

ne oddziały wojska. **W Barcelonie ogłoszono stan oblężenia**. Aresztowano tam około **300 osób**. Komunikacja pocztowa i telegraficzna jest przerwana. Po ulicach krążą **gęste patrole policji i wojska**. W prowincji baskijskiej sytuacja jest także bardzo napięta. W Walencji daje się odczuwać **brak wody i środków żywności**. Niema również gazu i prądu elektrycznego. Według biuletynu, ogłoszonego przez komitet rewolucyjny strajkujących w Madrycie, **wszystkie koszary gwardji cywilnej i Asturji zostały opanowane przez rewolucjonistów**. Ruch kolejowy w północnej Asturji jest zupełnie wstrzymany. Oddziały policyjne wysłane przeciwko rewolucjonistom zmuszone zostały do wycofania się w kierunku Madrytu.

Sprzedż kolei wschodnio-chińskiej

Berlin, 6. 10. (PAT.) Niemieckie biuro informacyjne donosi z Tokio, że ambasador sowiecki Jurenjew odbył dłuższą rozmowę z japońskim ministrem spraw zagr. Hirota. W czasie rozmowy miało dojść do ostatecznego porozumienia w sprawie **spredży wschodnio-chińskiej linii kolejowej**. Istnieją jeszcze pewne różnice zdań w sprawie dalszego zatrudnienia urzędników sowieckich.

W Hiszpanji wybuchły nowe rozruchy. W związku z ogłoszeniem listy nowego gabinetu socjaliści i syndykaliści proklamowali strajk generalny w całym kraju. Zdjęcie nasze przedstawia gwardję cywilną, rozpraszającą demonstrantów socjalistycznych. Zanotowano kilku zabitych.

rencyjne w swej demagogicznej wymowie hasła i potrafili niemi **pozyskać nie tylko młodzież, ale co jeszcze ważniejsze, po raz pierwszy zdobyć dla idei narodowej warszawskie masy robotnicze**. O. N. R., wygrywając hasła antysemityczne, zdobył dla siebie ulicę i przy-

stał do walki o dół społeczne. W rękach zwolenników O. N. R. znalazły się szybko kastety i rewolwery, co — jak pouczył nas przykład zachodniego sąsiada — **najdobitniej oddziałuje na masy**.

Wykorzystując atmosferę podniece-

nia, spowodowanego zabójstwem sp. ministra Pierackiego, **władze rozwiązały Obóz Narodowo-Radykalny a jego czołowi działacze znaleźli się za drutami kolczastymi Berezny Kartuskiej**.

W ten sposób przy pomocy sanacji jedna fronda młodo-endecka przestała

istnieć. Pozostała jednak druga, groźniejsza, bo korzystająca raczej z opieki tych, którzy O. N. R. zniwelowali.

Związek Młodych Narodowców.

Powstanie Związku Młodych Narodowców było tylko konsekwencją wytworzonej rzeczywistości. Młode pokolenie endeckie kształcono w ramach O. W. P. w duchu, jeśli chodzi o ustrój, raczej faszystowskim niż demokratycznym. Sama organizacja Obozu Wielkiej Polski opierała się na zasadach antyliberalnych, elitarystycznych; czynnik wyboru zastąpiony był całkowicie przez nominację. Hierarchję obozową wieńczyło zaufanie do wodza, którym, może nie formalnie, ale w każdym razie faktycznie, był Roman Dmowski. Roman Dmowski był jednocześnie jak już wspomnieliśmy, jedynym czynnikiem łączącym w endecji młodych ze starymi. I kiedy ci młodzi stracili do samego Dmowskiego zaufanie, konflikt musiał się zarysować.

Młodzi zawiedli się na Dmowskim. Mówi o tem w „Akcji Narodowej” jeden z tych przywódców młodo-endeckich, z którymi łączono największe nadzieje, — poseł Zdzisław Stahl. Młodzież narodo- wa chowała się w ślepiej wierze w słowa Dmowskiego, wypowiedziane na łamach wszystkich pism endeckich. I młodzież ta, ufna i niekrytyczna, chłonęła sugestywne „verba magistri” (słowa mistrza), mimo że słowem tym brak było tego, co w polityce najważniejsze: konsekwencji i ciągłości myśli. Młodzież nie mogła się pogodzić z tem, — pisze poseł Stahl — że wszystko to, co jeszcze przed kilku laty było wielkie i święte, dzisiaj jest nieaktualne i szkodliwe. „Młodzieży, w której wzbudzano entuzjazm dla faszystów można było po pewnym czasie powiedzieć, że niemiec-ki narodowy socjalizm jest lepszy, bo ma swój program żydowski, ale młodzieży, której przez długie lata wpajano przekonanie, że narodowe dyktatury ratują cywilizację europejską a demokracja parlamentarna jest gnijną pozostałością minionych czasów, młodzieży, której dano znaczki i mundury, którą uczono, że trzeba słuchać i maszerować a nie myśleć, młodzieży, wśród której z tego punktu widzenia przeprowadzono już selekcję — trudno jest chyba od jednego zamachu wytłumaczyć, że wszystko jest naodwrot: że dyktatury narodowe są do niczego, że militaryzacja zabija twórczość, że więc trzeba mundury schować do szafy, a mieczyki do szuflady, że trzeba skończyć z maszerowaniem a zacząć myśleć”.

Konsekwencja takiego stanowiska mogła być tylko taka, jaka była. Młodzi narodowcy nie tylko wypowiedzieli posłuszeństwo władzom stronnictwa, nie tylko kazali swoim posłom (Piestrzyński, Stahl i Dembiński z okręgu bydgoskiego) wystąpić z parlamentarnego Klubu Narodowego, ale zdecydowali się zerwać z Dmowskim, który ich ruch zapoczątkował, ale który też chciał zaprowadzić ich ostatecznie na podwórko przeżytych i skostniałych formułek bankrutującej, starej endecji.

Niebezpieczeństwo... posad rządowych.

Powody dla których młodzi narodowcy odeszli od Stronnictwa Narodowego były może usprawiedliwione i słuszne, ale krok taki kryć musi za sobą inne, wielkie niebezpieczeństwo. Młodzi zerwali z więzami organizacyjnymi i szablami ideowymi, jakże chcieli im narzucić starzy endecy potę, żeby — kto wie — wpaść w gorsze jeszcze, bo deprawujące złobem i posadami, zasadzki obozu rządowego.

W szeregach Związku Młodych Narodowców obok ludzi idei, dla których naprawdę celem myślenia i działania politycznego jest wielka Polska narodo- wa, znaleźli się i tacy, których koczyła możliwość zbliżenia do czynników rządzących i zyskania takiej czy innej nagrody za sprowokowanie bądź co bądź wygodnego dla sanacji rozłamu w naj- silniejszej partii opozycyjnej.

Związek Młodych Narodowców odżę- gnytuje się coppersa od formalnych związków z sanacją, ale niektóre jego wystąpienia, — spowodowane z jednej strony zrozumieniem wymagań dzisiej- szej rzeczywistości polskiej, z drugiej niemal zoologiczną nienawiścią do nie- dawnych mistrzów i kolegów partyj-

Minister Beck kładzie kropkę nad „i”.

Traktat o ochronie mniejszości przesiał nas obowiązując!

Warszawa, 6. 10. (tel. wł.) Min. Beck udzielił „Gazecie Polskiej” wywiadu na temat traktatu mniejszościowego. Za- kończenie tych wywodów, jako nie- zmiernie doniosłe dla dalszego rozwoju tego zagadnienia podajemy w całości:

„Wynik wywołanej przez nas rzeczowej debaty dał niewątpliwie pełne mo- ralne uzasadnienie drugiej części zło- żonej przezemnie w dniu 13 września de- klaracji — która, — rzecz prosta, — pozostała całkowicie w mocy, — to jest, że „do czasu wprowadzenia w życie po- wszechnego, jednolitego systemu mię- dzynarodowej ochrony praw mniejszo- ści, rząd polski nie będzie współpracował z organami międzynarodowymi w zakresie kontroli nad stosowaniem przez Polskę zasady słusznego i równego trak- towania mniejszości”.

Liga Narodów jest zespołem państw suwerennych. Respektujemy zdanie in- nych państw, z których każde samo naj- lepiej pojmuje swoje interesy. Niezależ- nie od formalnej strony rzeczy, nie wi- dzimy moralnej podstawy zmuszania państw do przyjęcia zobowiązań, które uważają dla siebie za niewłaściwe. Ale ten sam punkt widzenia uważamy z ca- łą stanowczością za obowiązujący i w stosunku do nas.

W przebiegu omawianej debaty — wprost, lub między wierszami wszyst- kich deklaracji — można było wyczytać stwierdzenie: „że ani dzisiejszy stan ży- cia międzynarodowego, ani coraz silniej akcentująca się ewolucja Ligi Narodów nie wskazuje na to, aby system ochrony

mniejszości narodowych przez organy międzynarodowe był dojrzały. Mogę przychylić się do tego zdania; ale — rebus sic stantibus — konkluzja nasza jest jasna i jedyna: Polska nie nadaje się na teren dla eksperymentowania niedojrzałych systemów — i terenem tym nie będzie”.

Z powyższego wynika jasny wnio- sek, że

traktaty mniejszościowe przestały nas obowiązywać i że ich stosowania nie damy sobie narzucić.

Tak jasne postawienie sprawy cała Polska może uznać za jedynie słuszną!

Zaburzenia w Hiszpanji nie ustają.

Wszystkie miasta hiszpańskie ogarnięte płomieniem walk.

Paryż, 6. 10. (PAT) Według na- deszłych z Madrytu wiadomości, zabu- rzenia, wywołane przez strajkujących nie ustają. Główny ośrodek rewolty sta- nowią północno-zachodnie prowincje, mianowicie Astoria i kraj Basków. Do wielkich starć doszło w Posadas, gdzie jest kilku zabitych. W Mieres rewolu- cjonisci stawili skuteczny opór policji. Dopiero wezwane posiłki wojskowe przywróciły spokój.

W Sama de Langreo komuniści opa- nowali miasto i aresztowali miejscowe władze. W późnych dopiero godzinach nadeszły posiłki wojskowe opanowały sytuację, wypędziły rewolucjonistów i odzyskały między innymi magazyny ma- terjałów wybuchowych.

W San Sebastjano policja stoczyła walkę z rewolucjonistami, przy czem je- den robotnik został zabity. W Oviedo

liczba zabitych i rannych wynosi 50 o- sób. Doszło do starć także w Barracal- do. Posiłki wojskowe zdołały opanować sytuację. Policja dokonała zgorą stu a- resztowań. W Saragossie komuniści spa- lili stację telefoniczną.

Komunikacja stolicy z niektórymi o- środkami została przerwana. W Bilbao po zaciętych walkach zdobyli rewolu- cjonisci fabrykę broni, skąd po kilkugo- dzinnej walce zostali wyparci przez od- dział wojskowe. W czasie walki padło kilku zabitych i wielu rannych. W go- dzinach popołudniowych wybuchły za- burzenia na przedmieściu Madrytu — Atiocha, gdzie komuniści usiłowali we- drzeć się do szpitala. Odparci przez po- licję dali kilka strzałów. Agenci poli- cyjni użyli karabinów maszynowych. Padł jeden zabity i wielu rannych.

Paryż, 6. 10. (PAT.) Z Madrytu dono- szą, że wczoraj po południu w ciągu kil- ku godzin obradował gabinet nad sytua- cją kraju. Premier w wygłoszonym prze- mówieniu zaznaczył, że rząd stoi wobec ogólnego ruchu rewolucyjnego, któremu brak jednak planu, przygotowania oraz kierownictwa. W głównym ośrodku re- wolucji, Astorji, ogłoszono stan obłęż- nia. Premier w dalszym ciągu oświadc- czył, że rząd czuwa nad sytuacją i w ra- zie potrzeby ogłosi stan obłężenia także w innych prowincjach.

Berlin, 6. 10. (PAT) Niemieckie biu- ro informacyjne donosi z Madrytu, że w Saragossie doszło do ostrych starć mię- dzy wojskiem a rewolucjonistami. Jest wiele ofiar. W Mondragonie zastrzelony został jeden z posłów prawicowych. W San Sebastjano zamordowano jednego z wyższych urzędników prowincjonal- nych.

Według doniesień rewolucjonistów w Asturji okopali się i walki trwają nadal. W Mieres górnicy rozpoczęli walkę z wojskiem w czasie której zostało zabi- tych 10 górników.

Madryt, 6. 10. (PAT.) W Medino Dio Seco patrol gwardji wojskowej wpadł w zasadzkę rewolucjonistów. Sierżant pro- wadzający oddział został zabity, a żołnie- rze mocno poturbowani.

Paryż, 6. 10. (PAT.) Jak donosi spe- cjalny korespondent „Le Jour” liczba ofiar zaburzeń hiszpańskich wynosi oko- ło 100 osób, z czego na samą Asturję przypada przeszło 80 osób.

Rodacy w New Jorku witają bohaterów.

Na pokładzie statku „Kościszko” przybyli do Nowego Jorku bracia Ada- mowicze, entuzjastycznie powitani na przystani. Na cześć Adamowiczów wy- dany został bankiet w Domu Polskim.

Urzednicy francuscy przeciw Doumergue'owi i jego reformom.

Paryż, 6. 10. (PAT.) W związku z za- powiedzianą przez premiera Doumer- gue reformą stanu urzędniczego komi- tet główny generalnej konfederacji pra- cy zwołał w dniu dzisiejszym zebranie, na którem powziął następującą uchwa- łą:

Komitet stwierdza, że prawo zrzesza- nia się w syndykatach jest zapewnione wszystkim. Nie może być tu rozróżnień pomiędzy stanem urzędniczym a robot- niczym. Każda inna interpretacja wol-

ności zrzeszenia się w celach obrony za- wodowej będzie zamachem na ustrój de- mokratyczny. Komitet występuje z ca- łą energją przeciwko twierdzeniu, jako- by zrzeszenie się urzędnicze było sprzeczne z autorytetem i hierarchją państwa. Komitet protestuje przeciwko odebraniu urzędnikom możności zrzes- zania się w związkach zawodowych, fe- deracjach i generalnej konfederacji pra- cy, których celem jest obrona wspólnych interesów solidarnie z klasą robotniczą.

Dawna i nowa zastawa stołowa.

Jak „nazi” przygotowywali zamach na Dollfussa.

Wiedeń, 6. 10. (PAT.) Przed sądem w Linzu odbył się proces o zdradę stanu przeciwko tajemnemu kurjerowi narodo- wo-socjalistycznemu Franciszkowi Hee- lowi. Heel przekradł się 26 lipca br. przez granicę austriacką i zamierzał do- rzęczyć przywódcom austriackich narodo- wych socjalistów ważne listy i pole- cenia centrali monachijskiej. W miej- scowości granicznej Kollerschlag Heel został aresztowany przez austriackich strażników granicznych. Przy rewizji znaleziono w butach i koszuli tajne do- kumenty, zawierające dokładne zlecenia wojskowe dla spiskowców narodo-wo- so- cjalistycznych. Fascimile tych doku- mentów ogłoszone zostało w księdze brunatnej. Heel wioził ze sobą także

klucz szyfrowy. Według tego klucza miano w razie śmierci kanclerza Doll- fussa depešować do Monachjum: „daw- na zastawa stołowa nadeszła”, względnie „nie nadeszła”. Gdyby Rintelen został kanclerzem miano depešować: „Nowa zastawa stołowa nadeszła”. Klucz szyfro- wy zawierał cały szereg tego rodzaju zgóry ułożonych wyrażeń.

Akt oskarżenia stwierdza, że już z klucza tego wynika, że zamordowanie kanclerza Dollfussa było zgóry posta- nowione. Oskarżony Heel tłumaczy się, że nie znał treści dokumentu, który o- trzymał od pewnego nieznanego czło- wieka. Heel został skazany na doży- wotnie więzienie.

go pokolenia dla obecnego systemu.

Czy wobec takiej konjunktury, po spalaniu całkowicie mostów między Stronnictwem Narodowym a młodymi narodowcami uda się Związkowi Młodych Narodowców utrzymać niezale- żność od tych sił, ciągnących go na dru- gą stronę barykady — przesądzać nie można. W każdym razie dla czystości idei, któreimi ma się kierować młodzież, byłoby lepiej, gdyby młodzi narodow- cy zrozumieli to, co poważnie wyraził w niezbyt poważnym liście do redakcji „Wiadomości Literackich” jeden z naj- młodszych pisarzy warszawskich, a

mianowicie, że „sanacja i endecja to w gruncie rzeczy to samo. że to jest kwe- stja starszych panów, którzy się kiedyś pokłócili. I że cóż to obchodzi nas mło- dych, niezależnych, którzy żyjemy na zupełnie innej płaszczyźnie, którzy ma- my zupełnie inną mentalność?”.

Między sanacją i endecją jest prze- cież droga, którą powinno iść młode po- kolenie. Droga ładu społecznego, droga, dla której celem jest mocarstwowa przyszłość Polski, a nie doraznie korzy- ści lub wątpliwe splendory.

Znaczenie prasy.

Niedawno czytałem o idyllicznych stosunkach, jakie łączą prezydenta Stanów Zjednoczonych Roosevelta z prasą. Korrespondenci przydzieleni na stałe do Białego Domu biorą udział w niedzielnych kolacjach a w czasie wakacyjnym i podczas podróży prezydenta są traktowani, jak członkowie rodziny. Dla dziennikarzy, którzy biorą udział w konferencjach prasowych, Roosevelt jest niemniej przychylnie usposobiony.

Roosevelt nigdy nie odprawia reporterów z niczym. Zawsze wychodzą oni z konferencji z mnóstwem ciekawych wiadomości. Za przykładem prezydenta idą jego sekretarze i wyżsi urzędnicy, którzy ułatwiają przedstawicielom prasy zdobywanie potrzebnych im wiadomości.

Rząd amerykański docenia znaczenie prasy i umie się nią posługiwać.

U nas stosunki są zupełnie odmienne. Prasa niezależna jest zupełnie zdana na własne siły i raczej napotyka na przeszkody niż na ułatwienia.

Jedną z głównych przeszkód są częste konfiskaty przeważnie niecelowe, gdyż stosunki w dziedzinie cenzury są chaotyczne i wiadomość w jednym piśmie skonfiskowana, jest kolportowana przez inne pismo.

Organ prorządowych konserwatystów „Czas“ słusznie zauważył, że „różne or-

gany rządu zabraniają nieraz publikowania wiadomości, które i tak są przedmiotem wszystkich rozmów — sprzyja to powstawaniu plotek i domysłów“.

Ponieważ sfery miarodajne lubią się otaczać nimbem tajemniczości, więc często zdarzają się takie groteskowe sytuacje, że **prasa mniejszościowa w Polsce albo nawet zagraniczna ma lepsze wiadomości o wypadkach w Polsce niż pisma polskie.**

Drugą ważną przeszkodą w ułożeniu normalnych stosunków między prasą a czynnikami rządowymi jest nadmierna drażliwość tychże na wszelką choćby nawet uzasadnioną krytykę.

A jest rzeczą zupełnie naturalną, że dziś, gdy Sejm i Senat przez dziewięć miesięcy jest zupełnie niemy, **wszelka krytyka musi znaleźć swój wyraz na łamach prasy.**

I na tem polega użyteczność prasy niezależnej, gdyż czynniki rządowe mogą się z niej informować o rzeczywistych nastrojach ludności.

Dla przykładu wspomniemy, jak krytycznie ustosunkowała się prasa niezależna do projektu konstytucji wniesionego przez BB. do sejmu. Prasa niezależna dała w tym wypadku wyraz powszechnej opinii. — Marszałek Piłsudski zajął również krytyczne stanowisko wobec tego projektu i BB. **musiało się**

18810

Zarówki Tungsram D

cechowane są podług sprawności świetlonej w dekalumenach oraz według zużycia prądu w watach. W ten sposób została uwidoczniiona ekonomiczność nowej żarówki TUNGSRAM D. Dzięki nowemu, podwójnie uzwojonemu drucikowi świetlnemu żarówki TUNGSRAM D dają do 20% więcej światła.

ŻARÓWKI

TUNGSRAM D

Z DWUSKRĘTNYM DRUCIKIEM, CECHOWANE W DEKALUMENACH.

cofnąć przed zwartym frontem opinii niezależnej z Piłsudskim na czele.

A pamiętamy przecież dobrze zachwyty t. zw. prasy prorządowej nad projektem konstytucyjnym. Zachwycali się nim niemniej niż działalnością b. posła Idzikowskiego na terenie rzemieślniczym. Jak wiadomo, działalność Idzikowskiego skończyła się w kryminale.

Prasa uprawiająca więc rzeczową krytykę jest z pewnością użyteczna i dlatego **ustosunkowanie się do niej czynników rządowych winno być życzyliwe.**

Krępowanie i gleichszaltowanie prasy prowadzi nieuchronnie do rozwoju i destrukcyjnego wpływu prasy tajnej lub emigracyjnej.

Dla przykładu, jak na tamtej półkuli zapatrują się sądy na rolę prasy podajemy poniższy przykład:

Dziennik amerykański „Chicago Tribune“ odniósł zamienne zwycięstwo w procesie, wytoczonym mu przez burmistrza miasta Chicago. Mianowicie „Chicago Tribune“ niejednokrotnie

podnosiła, że przy oddaniu prac przez miasto przedsiębiorcom dzieją się rzeczy niezgodne z prawem i uczciwością. Gmina zażądała wysokiego odszkodowania pieniężnego od dziennika, tłumacząc, że ataki owe podkopały wydatnie kredyt miasta, które w ten sposób zostało narażone na znaczne straty. Sąd jednakże stanął po stronie dziennika i skargę odrzucił.

„Gdyby skarga gminy została uwzględniona — oświadczył jeden z sędziów, — to byłoby to daniem urzędnikom miejskim w ręce broni, którejby używały w celach zastraszania prasy i naróżnienia kagańca swym przeciwnikom. A prasa obecnie — to oko i ucho świata!... Ona to jest adwokatem słabych i cierpiących i jasną pochodnią prawdy, rozświetla mroki różnych urzędowych działalności. Prasa stanowi potęgę, zespalającą opinię publiczną. Gdyby nie ona, zarówno szlachetne czyny uszłyby uwagi ogółu, — jak przestępstwa wolne byłyby od kary publicznego napiętnowania“.

J. Tom.

Muckermann opuścił Niemcy.

Jak donosi paryski „La Croix“, wieloletni naczelny redaktor niemieckiej katolickiej agencji prasowej „Katholische Korrespondenz“, wydawanej w Monastyrze jezuita Fr. Muckermann, cieszący się ogromną popularnością w całych katolickich Niemczech, **zmuszony do ratowania się ucieczką przed aresztowaniem, przekroczył potajemnie granicę niemiecką i schronił się w Holandji.**

Podobniez emigrował poza granicę Niemiec jezuita Trasolt, biorący czynny udział w życiu organizacji młodzieży katolickiej w Berlinie. Schronił się on przed prześladowaniami do Norwegii.

Mgr. Wolker, również wybitny działacz społeczny i prezes katolickich stowarzyszeń w Trzeciej Rzeszy, przebywa w Szwajcarii.

Ksężyc błądy jest i smutny
Gdyz stracił znaczenie;
Bo dziś każdy smyk najmniejszy
Słońce ma w kieszeni!

Lampka
Centra-Mikro
słońce w kieszeni

W handlu ukazała się
w oprawie bakelitowej

18790

Anastazja Drewnowska.

(5)

Czarna Godzina

Powieść.
(Ciąg dalszy).

— Odpowiem pani wierszem Asnyka. Może go pani zna? Wytworne grono „najkulturalniejszych“ flirtuje w pięknym ogrodzie na temat sztuki i filozofii, podczas gdy za kratą bramy gromadzi się tłum zgłodniałych nędzarzy:

Gdy nasze dzieci wśród wilgotnych ciemnic
Duszą się, żądne mleka i powietrza,
Gdy nasze siostry na chlebie najemnie
Nie mogą wyżyć, nam sztuk waszych nie trza!

Lubicie ludzką wrzszac się niedola,
Gdy ją widziecie w książce lub na płótnie,
Ale Was rany nasze nie zabolą,
I trud żywota obcy wam, o trutnie!

Umilkł, jakby wstydząc się swego uniesienia, poczem dodał:

— Niech mi pani wierzy, że elita taka, jaką pani ma na myśli, to z małymi wyjątkami, pasorzyty. Gdyby nie elita, nie byłoby bolszewizmu, komunizmu i t. p. kwiatów. Prawdziwa elita ludzkości cierpiała po większej części głód, prześladowania i wygnania. — Spostrzegł, że patrzy na niego prawie obrażona. — Ja nie jestem kulturalny. Nazywał rzeczy po imieniu. Niech pani na przyszłość wie, że do wytwornych

saloników nie wprowadza się grubiańskich roboczarzy, bo tacy nie potrafią uszanować ani filigranowych mebelków, ani subtelnego uczuć.

— Cóż za poza! Pan — profesor uniwersytetu...

Machnął ręką.

— Obecnie dozorca jeziora i przewoźnik, kolega fernali ojca zaczarowanej królowny ze szklanej wieży — roześmiał się uprzejmie. — Ale... pani pozwoli, że ją pożegnaj. Ja tu będę filozofował, a tam przyjdą kraść ryby.

Wstał odsuwając ostrożnie filigranowe krzeselko. Chciał poprzestać na ukłonie, lecz wąska biała rączka znów wsunęła mu się w dłoń i podbiła tak zrećźnie, że musiał pocałować.

— Pan nie lubi kobiet-intelektualistek? — zapytały ładne usteczka.

— Nie lubię.

— O! — zaśmiała się sztucznie, hamując obrazę i zazdrość. — To bardzo niesprawiedliwie z pana strony. Ale mam nadzieję, że pana jeszcze... przekonam.

— Zwarjowana pannica — pomyślał z powstrzymywanym uśmiechem Alwicz, uklonił się i wyszedł.

Panna Beta padła na kozetkę. Z oczu jej ciekły łzy. Znowu zadzwoniła na Dusię.

— Daj mi proszek na ból głowy. Głowa mi pęka.

Kiedy dziewczyna wróciła z małą srebrną taczką ze szklanką wody i proszkiem, panna Beta zapytała:

— POCO PAŹDZIERZANKA BYŁA DZIŚ W PALACU? Nie wiesz?

Dusia zawahała się.

— Upominać się u pana o pieniądze? Tak?

— Podobno, proszę jaśnie pani. — Bezczylnie! Mówiłam jej przecież, że teraz nie mamy. Dostała co?

— Nie wiem, proszę jaśnie pani. Pokojówka mówiła cichym, złamanym głosem. Panna Beta popatrzyła na nią uważnie.

— Plakałaś? Co ci się stało?

— A nic, proszę jaśnie pani, takie tam moje...

— Kiedy się pytam, to odpowiadaj.

— Miałam... list... od... brata... bezrobotnego... — zapłakała Dusia. — Serce mi się... kraje... bo... proszę, żebym mu... mu... co pomogła... a ja... a ja...

Panna Beta zmarszczyła groźnie dumne brwi.

— Jest, i ta się upomina o pieniądze. Moja Dusiu, wiesz w jakiej my teraz jesteśmy sytuacji. Ja już drugi rok nie wyjeżdżam zagranicę. Jak się sytuacja poprawi, to odbierzesz wszystko, co ci się należy. Narazie ciesz się, że masz dach nad głową i chleb. Pozwoliłam ci wziąć do siebie matkę, a tybys, widzę chciała ściągnąć tu całą rodzinę...

— On tu pisze, pro... proszę jaśnie pani — lkała Dusia, odważna rozpacz — że... że... nie mają co... jeść...

— Przesada. Nie mogą jeść kartofli? Dusia na chwilę oniemiała.

— Oni i na kartofle nie mają...

— Parę groszy zawsze każdy ma.

— Dziecko... dziecko... puchnie z głodu...

— To on żonaty?

— A jakże, proszę pani. Będzie trzy... trzy lata jak się ożenił. Mają już... dwoje...

Panna Beta nie posiadała się z oburzenia.

— Nie, to przechodzi wszelkie pojęcie. POCO ON SIĘ ŻENIŁ? Kto nie ma na utrzymanie rodziny, ten nie powinien się żenić. A teraz to desperacja i żebranie. I poco oni mają dzieci?

Dusia znów oniemiała.

— Jeżeli nędzarz pozwala sobie na taki luksus jak dzieci, to także winien wiedzieć, co robi. Niesłychane! Mam w Warszawie znajomego dziennikarza, to napiszę do niego, żeby poruszył tę kwestję w pismach. Pokaż mi ten list. Pokojówka wyjęła z kieszonki fartuszką zmiętą, mokrą od lez kopertę, wewnątrz której tkwił złożony kawałek szarego, opakunkowego papieru, zagryzmolony ołówkiem.

Panna Beta przeczytała list i oddała zapłakaną dziewczynie.

— Nie martw się — rzekła głośno — on napewno trochę przesadza, jak to wy. Pieniądzy nie mogę ci dać, ale możesz poprosić rządcy, żeby ci wydał część ordynarji za przysły miesiąc, to im pošlesz żywności. Biedni ludzie... chociaż sami sobie winni. Zachciało im się dzieci, to mają.

Pocałowawszy panię w rękę, Dusia wyszła, ale musiała zaraz zająć się kotami, które dostały na kolację śmietanki, surowych żółtek i surowej cielęciny. Panna Beta dbała serdecznie o swoich ulubieńców.

(Ciąg dalszy nastąpi).

PROSZEKI
„KOWALSKINA”
 STOSUJE SIĘ PRZY UDORCZYWYCH
BÓLACH
GŁOWY
 KONIECZNIE ZE ZNAKIEM
 „SERCE W DIERŚCIENIU”
 FABRYKA CHEM-FARMAC „KOWALSKI” (WARSZAWA)

Z KRAJU.

Poznań, 5. 10. (Tel. wł.) Senat uniwersytetu poznańskiego zawiesił zarząd Bratniej Pomocy tegoż uniwersytetu i mianował komisarzem studenta uniwersytetu Soltysiaka, b. kandydata na prezesa Bratniej Pomocy w ostatnich wyborach.

Katowice, 5. 10. (Tel. wł.) Społeczeństwo na Śląsku wykazało dużą ofiarność na rzecz powodźian. Wpływy gotówkowe ze Śląska dla powodźian przekroczyły 1 milion złotych.

Katowice, 5. 10. (Tel. wł.) Prezesem śląskiej izby rzemieślniczej wybrany został Piotr Łyszczak, mistrz krawiecki z Szopienic.

Z GDYNI I WYBRZEŻA.

REPERTUAR KIN:

„MORSKIE OKO”; „Eskimo”.
 Kino „BAJKA” wyświetla znakomitą komedię p. t. „Dama z Mulin Rouge”. Nadprogram: kolorowa „Silly Symphonie”.
 Kino „CZARODZIEJKA”; „Czy Lucyna, to dziewczyna?” — film polski.

POGOTOWIA:

Miejskie Zakłady Elektryczne — tel. 29-67.
 Lekarz dyżurny — tel. 12-40.
 Dyżury nocne od godz. 20 do 8 rano pełnią: dla okręgu obejmującego Chylonę, Demptowo, Cisowo, Dębogórze, Rewa, Mosty, Mechelinki, Kosakowo, Stefanowo, Piwoszyno i Suchy Dwór. dr. Dobrowolski; dla okręgu Kol. Obłuże, Kol. Oksywieł Stewa i Nowe Obłuże — dr. Rogala; dla Oksywia — dr. Tomaszunas; dla Rumii, Zagorza, Redy, Ciechocina, Łężyca i Kazimierza — dr. Bogucki.

ŚWIAT STOI PRZED TOBĄ OTWOREM, JEŚLI ZNASZ JEZYKI OBCE.

W Gdyni organizuje się dla młodzieży pracującej kursy języków obcych: angielskiego, francuskiego i niemieckiego. Informacje i zapisy w Ognisku Polskiej Y. M. C. A. przy ulicy 10 Lutego 41, tel. 13-62 w godz. 18—22.

KURS FOTOGRAFICZNY DLA POCZĄTKUJĄCYCH.

Polska Y. M. C. A. w Gdyni organizuje kurs fotograficzny od 13—28 października dla początkujących foto-amatorów których zapozna z różnymi rodzajami aparatów, ich obsługą, techniką zdjęć, naświetlaniem, wyborem tematu, estetyką zdjęć i t. d. Wykłady i ćwiczenia odbywać się będą w godzinach wieczornych, w niedzielę — wycieczki. Opłata za kurs 5 zł. Kurs dostępny jest dla mężczyzn i kobiet. Zapisy w Ognisku Polskiej Y. M. C. A., przy ulicy 10 Lutego 41, tel. 13-62 w godz. od 18—22.

WŁAMYWACZE TEŻ OBCHODZĄ „TYDZIEŃ SZKOŁY POWSZECHNEJ”.

Nieujawnieni dotychczas sprawcy zapomocą wyrznięcia szyby w oknie dostali się do wnętrza szkoły powszechnej w Gdyni, gdzie następnie po wylamaniu drzwi w gabinecie kierownika szkoły i rozerwaniu kasетки zabrali około 500 zł gotówki oraz kwity wartościowe t. zw. „wywieszki” Towarzystwa Budowy Szkół Powszechnych wartości około 2.000 zł. Ponadto sprawcy porozwierali wszystkie biurka i szafy oraz skarbanki, skąd zabrali drobne kwoty pieniężne. Śladów na miejscu włamania przestępcy nie pozostawili. Dochodzenie w toku.

Pomysłowy wynalazca rurki do opróżniania worków dostał się do więzienia.

Jak donosiliśmy, przed dwoma dniami w czasie obławy policyjnej został przytrzymany m. in. niejaki Stanisław Przychistał oraz dwaj jego towarzysze: Karbowski i Sadowski. W czasie przeprowadzonej rewizji osobistej znaleziono przy Przychistału rurkę żelazną, która — jak się okazało — służyła pomysłowemu wynalazcy

do opróżniania worków z cukrem, kawa, pieprzem itp. sypkimi towarami, w czasie „pracy” w porcie. Rurkę tą, zważoną na końcu, Przychistał wbił w worek i usypywał sobie nieopatrzenie zawartość zawiązanego worka do kieszeni lub do naczynia.

Jak wykazały dochodzenia, właściciel „cukrowej rurki” przywłaszczył sobie ostatnio 30

kg cukru na szkodę firmy „Warta”. Część cukru sprzedał swym towarzyszom Sadowskiemu i Karbowskiemu.

Wszyscy trzej stanęli onegdaj przed sądem grodzkim, który skazał Przychistała na 8 miesięcy więzienia, Sadowskiego na 6 miesięcy więzienia, a Karbowskiego na 6 miesięcy więzienia.

Tragiczny zamach samobójczy na Helu.

Do jednego z helskich pensjonatów przybył przed kilku dniami pewien młodzieniec i zajął jeden z wolnych pokojów. W dwa dni po przybyciu spóźnionego kuracjusza personel pensjonatu został zaalarmowany jękami dochodzącymi z zamkniętego pokoju. Po wylamaniu drzwi oczom przybyłych przedstawił się okropny widok. Na środku pokoju leżał w kałuży krwi młodzieniec, który — jak się okazało — w celach samobójczych poprzecinał sobie brzytwą żyły na łokciu lewej ręki. Doraźny ratunek, podjęty przez obecnych oraz wszelkie próby zatamowania buchającej z rany krwi nie dawały pożądanego rezultatu. Zwrócono się wówczas z prośbą o pomoc do straży granicznej, która szybkoieżnym kutrem motorowym „Batory” przewiozła denata do Gdyni w celu oddania go pod opiekę lekarza. Samobójca przez cały czas wzbraniał się wyjawić swego nazwiska, jak również powodów, które go popchnęły do targnięcia się na życie. Stwierdzono również, że przed popełnieniem strasznego czynu zniszczył on wszystkie papiery i dokumenty.

Po przybyciu do Gdyni okazało się, że wszel-

ki ratunek jest już spóźniony i samobójca zmarł w kilkanaście minut po przewiezieniu go do szpitala.

Władzom policyjnym udało się ustalić nazwisko denata. Jest nim **Wacław Adamek**, liczący lat 24, były pracownik fabryki masek gazowych w Radomiu.

Jeszcze 1200 górników zostanie wydalonych.

Lille, 6. 10. (PAT) Po ostatnim transporcie reemigrantów polskich dnia 25 ub. miesiąca dyrekcje kopalń francuskich oświadczyły, iż **dalszych zwolnień nie będzie**. Niektóre towarzystwa, jak Marles i Bruay przewidują drugi transport w październiku w **ilości ogółem 1200 robotników**. Ma to być ostatni kontyngent redukcji wobec bliskiego rozpoczęcia się sezonu zimowego.

Dlaczego wypuszczono lwa?

Bo przestał być groźnym!

Antek Cholewa powiada:

Była sobie taka pętaczyna-nieborak, którego policja, czyli kochana nasza władzucha chciała na całego zrobić, że to on z towarzystwem jednym zakatrupił gruntownie na amant Centnerszwera w Warszawie, izraelitego bankiera. Przepchnął się bez oba sądy, które wkropiły mu morowe wyroki, że moje uszanowanie. Aż go sąd najwyższy zupełnie odczyścił i na glanc i w ten deseń chłopisko na świeższe powietrze się wytaskał, jak pragne zdrowia. Był jak nowonarodzone dziecko, tylko że nie miał co do gęby włożyć, jako że nikt nie chciał byłego więziennika u siebie za-

trudnić. Poszedł więc też do swego adwokata, który widząc, że chłopisko bez ratunku żadnego się jest znajdujący, powiedział mu: nic wam innego nie mogę poradzić. Idźcie kraść, w imię Boże!

Zrobił się elegancki rumorek w całej Warszawie względem owego adwokata, który chłopka popychał, do kradzieży go nadstawiał i jak jeszcze. Bo czy taka pętaczyna potrafi zrobić jakąś porządną robotę, zdechłak jakiś? Ukradnie kurcze nieupieczzone do zjeścia — zamkną go. Ukradnie drugiego i już trzy miesiączki murowane, jak pragne zdrowia. I czy

takie coś się opłaca, cholere warte i nic wiecej. Zawsze kolegom, komunikacyjnym fachowcom powiada też Antek Cholewa: „jak chcesz spaść — to z dobrego konia, chcesz się żenić — to chyba z księżniczką”, chyba żeby insza miała owszem grubsza forsa. Kraść byle co i byle gdzie — to frajer i nic wiecej.

Trzebno patrzeć, jak to morowo, klawo inteligentny zalatwiają, że proszę siadać. Taki Idzikoszczak z BB, nasz człowiek. Czy o nim kto powi, że złodziej? On tylko brał łapowy, nic wiecej i dochrapał się mająteczku włókowatego, browaru, kamieniczki, większej hipoteki, w wekselkach miał u siebie 20 tysięcy złotych — 3.000 rublów carskich, moskiewskich. O takim to się delikatnie mówi, że dopuszczal się nadużyć.

Albo taki akademik od lewych interesów hr. Potoszczak co siedzi tera w krenalnie, bo krew robotnika ojczystego wciągał i obcym się wysługiwał. Takiego się też ordynarnie nijak nie nazywa.

Nawet takie paskudne Rozenbergowie się nie nazwą złodziejami. Zwędzili sp. zmarłemu 10 milionów złotych i nic wiecej ani grosza wiecej. Takie żydy nie kradły, tylko sprzeniewierzyły.

A taki obywatel z Małopolski Rudroff, okpił nasz skarbiec narodowy na grubsze miliony i jego z fasonem wywieźli z Warszawki do Tarnowa, aby se tam posiadział i żeby go przyjacjacyli z więzienia nie wyrwały i jak jeszcze. Albo taki baron Nelken...

Zwędził 1 milion dolarów i 900 tys. złotych. I kłoby się ośmielił na takiego błękitnego drania powiedzieć, że złodziej. On tylko sprzeniewierzył u nieboszczyka Potockiego. Zrobił to owszem naturalnie glaciusiensko. Była to inteligentniaka i cwaniaka robota. Dostałnie za to roczek, może wiecej, a może jeszcze mniej. Tylko z siedzeniem jest autentycznie

Juljusz Meinl

Zał. 1862

KAWY i HERBATY

EUROPEJSKIEJ SŁAWY

Każdej środy w październiku zapraszamy uprzejmie na próbne kosztowanie.

Filja w Bydgoszczy
 ul. Gdańska 13, tel. 21-82

10729

Wywóz węgla wzrasta.

Warszawa, 6. 10. (PAT.) Jak i poprzedniego miesiąca, wywóz węgla kamiennego również i we wrześniu br. wykazuje wyraźną poprawę w porównaniu z analogicznym miesiącem roku ub. Wzrósł on również w porównaniu z sierpniem roku ubiegłego. Według danych prowizorycznych, zaczerpniętych z tygodnika „Polska Gospodarcza”, wywóz węgla kamiennego we wrześniu br. wyniósł globalnie **936.000 ton**, czyli o **44.000 ton więcej**, niż w sierpniu br. w porównaniu z wrześniem roku ub. eksport tegoroczny jest większy o **64.000 ton**.

Funt, dolar i marka spadają.

Warszawa, 6. 10. (PAT) Notowany w Warszawie kurs funta szterl, stanowi **nowy rekord baissy funta**. Również na innych giełdach europejskich nastąpił ponowny poważny spadek funta angielskiego. Dewizę na Londyn notowano w Warszawie **25,84 wobec 25,92 w dniu wczorajszym**, w Zurychu **14,97 i pół** wobec **15,00 i pół**, w Paryżu przy otwarciu **74,12** wobec **74,25** przy wczorajszym zamknięciu. Również dewiza na Nowy Jork lekko zniżkowała, osiągając w Warszawie **5,24 i pół** wobec **5,25 i pół** w dniu wczorajszym, w Paryżu zaś przy otwarciu **15,05 3/4** wobec **15,07 1/4** przy wczorajszym zamknięciu. Dewiza na Berlin w dalszym ciągu lekko zniżkowała, pozostając jednak wciąż powyżej parytetu.

Mac Donald jest zdrow i może pracować.

Londyn, 6. 10. (PAT) Premier Mac Donald poddał się dziś rano szczegółowemu oględzinom lekarskim. Lekarze orzekli, że stan zdrowia premiera jest bardzo dobry i że może on obecnie poświęcić się znowu całkowicie obowiązkowi państwowemu, jakie nakłada na niego urząd premiera.

gorzej, bo kości baronowskie od prycza będą poboliwały.

Ten baron to spokrewnił się z naszą branżą komunikacyjną, niby to nawet tamielant. Za czasów cesarza Moskali, gdy był dragonem, kochał się w żołnierzach i one stały mu na baczność. W Warszawie przerzucił się z miłością na szoferów. Cóż, kiedy na kobitki on wcale nie leci. Nie jednego komunikacyjnego fachowca, którego przypadła mu do gustu barońskiego, forsa obsypał.

Te wielkie panowie nie wyznają się na gospodarce nijak. Łatwo ich nabić w butelkie. Był taki jeden, co się do tego przyznał. Swemu rządcomu hr. Skarbek dał ciepłą rączką 1 milion złotych za to tylko, że mu nie rozkradł majątku. Taki facet mógł go zupełnie zniszczyć, więc też dostał taką forsa za to tylko, że nic nie sprzeniewierzył.

I pomyśleć. Człowiek groszem nie może śmierdzić, chociaż jest dobrym, komunikacyjnym fachowcem, a tu jeszcze osobistości rzucają milionikami, jak 100-złotową, jak mame kocham. Ja nie mam nic jenszego do robenia, tylko ciągle latam i latam po Bajanie, ale latam za forsa. Każdy jeden taksówkarz ma 300 do 400 zł długu za benzynę, smary, opony i za mniejsze reperacje. Gdż coś spłaci, drugie narasta. I tak dokoła Wojtek. Cholerv można dostać od takiego coś. Kawalerkę jeszcze wyciągnął, gdyby nie popijanie, kobitki i palenie. Majątek można przepić, a cóż co do tego, jeżeli owszem naturalnie ma się powodzenie u pei pięknej. Ale jakoś to bendzie i ożenek z walutą państwową na dokładkie, albo owszem na loterii się wygra. Trzeba tylko patrzeć, skąd wiaterek wieje. A człowiek polityczny to jestem. Po manewrach jesiennych w warszawskiej polityce czekamy na wybory. Ta forsa grubsza, jak marmurek. Wśród szoferów, które też coś mają do gadania osoba pierwsza jestem. To mi wróż i przyjaciel powi, a jakże.

Cisł z Poznania.

Wielka gra o Poznań rozpoczęła!

Stolicą Wielkopolski rządzą pułkownicy.

We wtorek, 2-go b. m., objął rządu w ratuszu poznańskim komisarz prezydent miasta, pułkownik dyplomowany **Erwin Więckowski**.

Dekret ministerstwa spraw wewnętrznych, zawiadamiający o niezatwierdzeniu prezydenta Ratajskiego, i mianujący komisarzem rządowym pułk. Więckowskiego, nie był wprawdzie niespodzianką, został jednak zrealizowany w tempie błyskawicznym, może aż nazbyt błyskawicznym.

Nowy prezydent m. Poznania, złożywszy w ub. wtorek ślubowanie, oświadczył:

„Nie metody wojskowe będą na moim stanowisku stosował, lecz, wpatrzony w spiszową i świetlaną postać mego naczelnego wodza i wychowawcy, marszałka **Józefa Piłsudskiego**, chcę wnieść tu ducha, którym natchnął on armję i chcę pracować, dostosowując się do tych wysokich i moralnych wymagań, które Pan Marszałek stawia każdemu w służbie publicznej.

I sądzę, że zapewnienie to będzie przez społeczeństwo poznańskie bez różnicy przekonań przyjęte z zadowoleniem do wiadomości, ponieważ wszyscy łączymy się w cześć dla Wielkiego Twórcy Państwa Polskiego i ponieważ Wielki Wzór, nakłada na mnie obowiązek największego wysiłku, który chcę oddać pracy dla dobra miasta i jego mieszkańców”.

Te słowa, wypowiedziane oficjalnie wobec najpoważniejszych reprezentantów władz miejskich Poznania, stanowią podwalinę nowego gmachu, jaki z wolna wznosić się będzie w Poznaniu.

Znamienne posiedzenie Rady Miejskiej.

Preludjum do wielkiej gry o Poznań — pomiędzy Stronnictwem Narodowym a B. B. W. R., było **znamienne posiedzenie** poznańskiej rady miejskiej, na którym **odrzucono** został głosami większości **endeckiej wniosek** Zrzeszenia Zw. Artystycznych o przyznaniu subwencji 4 tysięcy złotych na renowację zniszczonej sali w Pałacu Działyńskich. W sali tej mają się odbywać „wieczory czwartkowe, poświęcone dyskusowaniu

V. Papien zadowolony z polowania.

Budapeszt, 5. 10. (PAT) Przed wyjazdem z Budapesztu poseł niemiecki w Wiedniu von Papien oświadczył współpracownikowi „Az Est”, iż jest **bardzo zadowolony z rezultatu polowania, na które przyjechał do Węgier.**

Rozmowy z premierem Goemboesem dotyczyły zagadnień ogólnych. W końcu Papien wyraził nadzieję, że **niebawem znowu odwiedzi Węgry.**

Zazdrość sąsiadki

Czy naszym prababkom lepiej się działo?

Kronikarz rozważa tę kwestję bardzo wszechstronnie i przychodzi do przekonania, że dzisiejsze kobiety mają raj na ziemi, podczas gdy ich przodkinie musiały ciężko walczyć o swoje prawa.

Bydgoszcz, 6 października.

Właściwie powinienem do p. Bożenno Płońskiej napisać jeszcze jeden list. Ale nie chcę jej zamęczać moją pisaniną. Kobieta lubi, aby raz jej napisać, ale dobrze. A ja jestem stary nudziarz, który zwyki dużo głądzić, z którego to głądzenia mało jest pożytku.

Głos jednak zabrać muszę i to w materji obchodzącej cały świat kobiety. W liście p. Bożenno przeoczyłem bowiem jego naistotniejszy ustęp, który brzmi:

„Zrób się Pan obrońcą naszych praw, które ciągle są uciskane, choć dawniej kobiety miały więcej swobody i leksze życie. Nasze przodkinki mogły się czuć jak w raju, a dziś wątpię, aby która wytrzymała”.

poniżej pasa a powyżej kolan miała jakąś szmatkę, to już się nazywa, że jest kostjum. A na plaży i tego niepotrzebuje. Tam wystarczy liść figowy. Im mniejszy, tem lepszy.

Powiedzcie mi, drogie Panie, czy wy wyobrażacie sobie życie bez pudru, bez sztyftu do warg i bez kredki do brwi?

Raczej wszystko, tylko nie to. Tymczasem babki wasze musiały ciężko walczyć o te pięknościowe ingredjencje. A iż się nie każda gładka urodziła (stoi w owych artykułach) przeto ani zazdrościć lub bronić przyprawy wszelakiej... aby kupcy i kramarze, którzy z ludzkich krajów farby, rumienidła, bieliidła, wódki, camphory, dragant i inne do nabywania gładkości specialitates wożą, od cła wszelakiego i grosza czwartego byli wolni”.

Surowa przyzwoitość ówczesna zabraniała waszym babkom tańców obco-krajowych, do których zresztą one zawsze abominację czuły. To też żądają w artykułach swoich od Sejmu:

„Wniecały się jakieś tańce cudzoziemskie, których przed tem w Polsce słyhać nie było. Ano galaridy, pargamejki, heyduka, a my oczy wytrzeszczamy patrzając. Chcemy tedy, aby te tańce z ziemie wywołane były i zniesione i do gardła się przy tym opowiadamy”.

A dzisiaj jak jest? Niema tańcówki bez foxtrotta, bez sprośnego fikania gołymi nogami lub bez jeszcze sprośniej-

szego kręcenia brzuchem. Kadryl, mazur i polonez — to były tańce babek waszych. A i tych zabraniał im srogi i nieużyty ród męski. To też petycjonują one do posłów i senatorów:

„Nie mało też takich, którzy ożeniwszy się, nie chcą młodym żonom swym dopuszczać tańców, figli i krotofil rozmaitych. Przeto niech też zabieżają temu posełki nasze, aby nam i siostronom naszym, gdy za mąż idą, pozwolono tych zabaw wszelakich przynajmniej do dziesięciu lat po zamążsiciu”.

Czy panna dzisiejsza, wstępując w związek małżeński, pyta rodziców o zgodę? Ani jej to w głowie. Buch ka-

sztan do wody i już po harapie. Ojciec często poznaje męża córki dopiero i już razem z jej dzieckiem. Inaczej in illo

tempore bywało. Bez pozwolenia ojca mowy nie było o małżeństwie. To też czytamy w artykułach:

„Chcemy tedy koniecznie, aby każdego takiego, który się pannie spodoba, choć nad wolę ojcowską wziąć sobie za małżonka mogła. A iż wiele stanu naszego panienek Panowie Ojcowie nasi bez zezwolenia ich za mąż tkają, pilnie i usilnie posełki nasze starać mają, i constitutją to obwarują, aby każda panna sobie męża według myśli ulubionego obierała, gdyż na tym siła należy”.

A teraz najokropniejsza rzecz: Pannom ówczesnym wielką konkurencję robili starsze a zasobne wdowy. Aby te im w drogę nie wchodziły, znajdujemy in articulis co następuje:

„Nie wstydzą się wdowy, jednego a czasem dwóch mężów umorzywszy, przychęcać młode pachołki do siebie, groszem, albo dożywociem je mamiać. Potrzeba tedy to obwarować prawem, aby żadna wdowa we czterdziestu lat za mąż iść nie mogła. Któraby się zaś tego wazyła a za grzecznego pachołka poszła, udławiona(!) być ma jako niewstydliva białogłowa, gdyż już tak starej rzecz jest, kądziel przasć a pacierze mówić, nie młodziencie odwabiać od nas”.

Tak to było w czasach, do których wzdycha p. Bożenna. Kobieta po czterdziestce miała być rupieciem i niezdolną do małżeństwa pod karą pętlicy. A dziś z nadchodzącą czterdziestką kobieta nabiera dopiero apetytu do życia. Góruje nad podlotkiem doświadczeniem i temperamentem. W walce z nimi o męzczyznę zwycięża jak 4:1. Bo męzczyzna w tej walce jest tylko piłką nożną, której starsze panie nie bronią gola. Im więcej ustrzelonych bramek, tem lepiej wypadł mecz!

St. B.

Król Karol odbiera przegląd, a wojewoda Michał jeździ polskim tankiem.

Bukareszt, 5. 10. (PAT) Król Karol dokonał wczoraj w Sinaia w obecności posła Arciszewskiego przeglądu oddziału polskich wojsk pancernych, interesując się żywo jego organizacją. Następca tronu książę Michał brał udział w ćwiczeniach w składzie załogi jednego z polskich czołgów.

Po przeglądzie król zaprosił posła Arciszewskiego, atache wojskowego płk. dpl. Kowalewskiego oraz oficerów polskich do pałacu na śniadanie. Król dokonał odznaczenia szeregu oficerów i podoficerów polskich orderami rumuńskimi.

UWAGA P. T. PALACZE!

do nabycia we wszystkich sklepach tytoniowych

Specjalność: **TUTKI „SOLALI”**
„ŻYWIECKIE”
100 sztuk — 25 groszy
200 sztuk — 45 groszy
150 sztuk — 35 groszy
100 sztuk — 25 groszy

18226

doniosłych zagadnień kulturalnych. Cel piękny, więc dlaczego radni endeccy wniosek Zrzeszenia odrzucili?

Chodziło tu o sprawę zasadniczą. Zrzeszenie Związków Artystycznych jest instytucją sanacyjną, zamierzającą życie kulturalne Poznania skierować w ramy ideologii BEWR. Jak twierdził prezes radzieckiego klubu Stronnictwa Narodowego, red. Jarochowski, na owem posiedzeniu rady miejskiej, — organizatorzy „wieczorów czwartkowych” zamierzają sprowadzać do Poznania takich prelegentów jak żydowski poeta Tuwim czy J. E. Skiwski, który niedawno w sanacyjnym „Pionie” warszawskim usiłował wykazać rzekomą wyższość „chrześcijaństwa sowieckiego” nad katolicyzmem. Przedstawiciel Klubu Narodowego twierdził, że urządzenie odczytu podobnego prelegenta, sprowadzonego do Poznania przy pomocy subwencji miejskiej, byłoby prowokacją uczuć religijnych ogółu ludności Poznania. Dobitniej jeszcze podkreślił ks. prał. Prądzyński, że „całe zagadnienie sprowadza się do walki kultury zachodu, w której została wychowana ludność Wielkopolski, z kulturą wschodu, — jaką starają się nam narzucić różni przygodni prelegenci i ich protektorzy. Ponieważ kultura wschodu jest kultura, wychowująca ludzi biernych, — niewolnika, całującego but gnębiącego satrapy — społeczeństwo wielkopolskie, wychowane w atmosferze zachodu, która stworzyła typ człowieka wolnego, nagiąć się do poziomu kultury wschodniej absolutnie nie da. Członkowie lekceważonych w przemówieniach mówców sanacyjnych bractw kościelnych, zastawiających swe sprzęty domowe na zapłacenie podatków miejskich, nie dadzą swego, nieraz ostatniego grosza na sprowadzanie prelegentów, zajmujących wobec religji katolickiej takie stanowisko, jakie zajął p. Skiwski”.

Odrzucenie wniosku Zrzeszenia przez endecką większość, ściągnęło na nią gromy i epitety w rodzaju: „wrogowie kultury w poznańskim samorządzie” itp. Wrogowie kultury” znajdują się obecnie w niezwykle trudnej sytuacji. Do władzy dochodzą w Poznaniu pułkownicy: komisarz rządowy w Magistracie, dyrektor poczty, a najprawdopodobniej za kilka dni — wojewoda. „Credo” polityczne wszystkich tych dygnitarzy wyraża się w słowach, jakie padły z ust pułkownika Więckowskiego.

Wielka gra o Poznań rozpoczęła się. Kto odniesie zwycięstwo? **J. B.**

Pani Bożenno, na Boga, wytrzymaj Pani! Musi Pani wytrzymać. Zaraz Pani wytłumaczę dlaczego.

Skarzy się Pani, że jesteście uciskane. Na ten temat dałoby się dużo powiedzieć, ale wolę milczeć. Poprostu niewierzę Pani, aby działo się to w Waszą krzywdą. Kobieta ma z przyrodzenia niewolniczą naturę i woli, aby jej pan i władca ją uciskał, niż nie uciskał. Ja to mówię z doświadczenia. Znają was, moje panie!

A co do tej swobody i lekszego niegdys życia, jakim cieszyły się rzekomo prababki wasze, to jest zgoła nieprawdą. Powołuję się w tej mierze na źródło tak poważne, jak „Artykuły panięskie, posłane na Sejm walny koronny”. Wynika z niego, że położenie kobiet w Polsce w XVII. wieku wcale nie było tak wesołe, jak to sobie wyobraża p. Bożenna. Wiele kłopotu sprawiała im kwestja toalety. Oto czego się domagają kobiety we wspomnianej petycji do Sejmu:

„Są też tacy skąpi i oziębli ojcowie, że zapomnieli córek i onym szat i strojów sprawować nie chcą. Żądamy tedy koniecznie, aby to prawem opatrzone, żeby Panowie Ojcowie powinni byli płacić, chociaż się bez ich woli córki zadłużają na stroje”.

Oto macie! Ustaw sejmowych potrzeba było, aby wasze prababki miały się w co ubierać. Dziś te perypetje są zbytuczne. Nie sprawi wam ojciec albo mąż, to sprawi wam kto inny, o którym ojcowie i mężowie zazwyczaj nie wiedzą. Ostatecznie od czegoż jest tak łatwy i rozpowszechniony dziś kredyt wekslowy. A jeśli i ten zawiedzie, to współczesna kobieta chodzi goła. Byle

Polska broni się przed wrogiem powietrznym.

Wspaniała wystawa obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej w Katowicach.

(Korespondencja własna „Dziennika Bydgoskiego”).

Katowice, w październiku 1934 r. Katowice! Stolica czarnych polskich diamentów, stolica Województwa Śląskiego — prastarej ziemi piastowej.

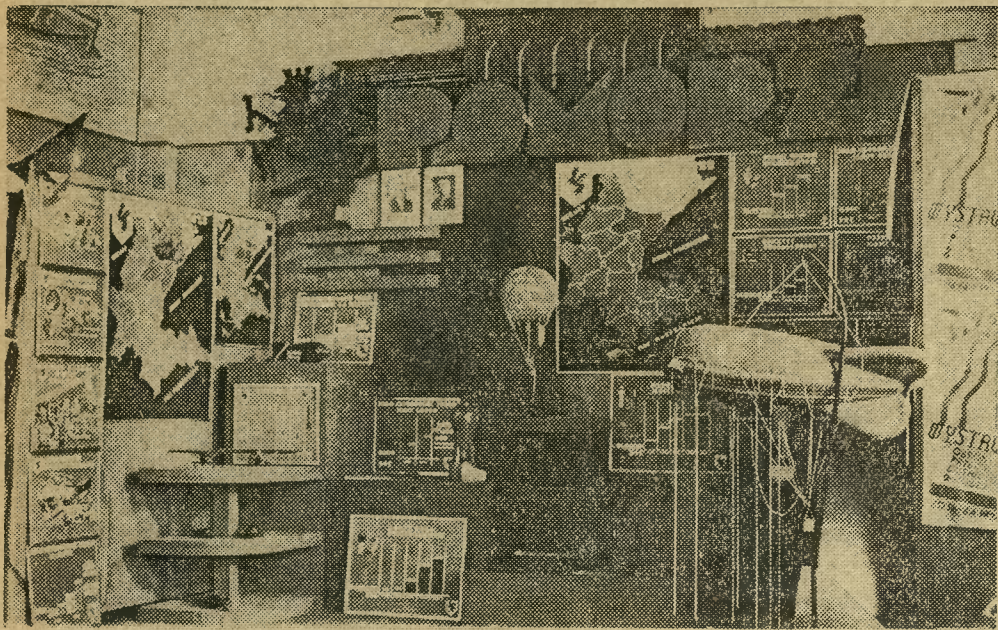
Ileż przyjeżdża się do Katowic, zawsze ogarnia przybysza wzruszenie. Przecież to centrum polskiej przemysłowej Polski!

Po cichym, spokojnym i dostojnym Toruniu — ogarnia tu przyjeźdnego wir życia, pulsującego całą pełnią tak, jakby nie było

nie może być wogóle mowy o dokładnym obejrzeniu wszystkich eksponatów.

Miasto Katowice ma tego dnia niezwykle wyjątkowy wygląd. Już od godziny 12-tej ogłoszone zostało t. zw. „pogotowie O. P. L.”

Duże okna wystawowe sklepów i lokali publicznych zostały osłonięte grubymi zasłonami, latarnie zamalowano farbą niebieską, światła zredukowano do ilości niezbędnej, samochody mają latarnie

Fragmencie stoiska województwa pomorskiego na wystawie przeciwlotniczo-gazowej w Katowicach

na świecie kryzysu, jakby tam — hę! gdzieś — nie zamaryli całe osady, jakby to były czasy minionej dobrej koniunktury.

Wprost z dworca udajemy się na teren wystawy przeciwlotniczo-gazowej, która znajduje się na skraju miasta, tuż obok parku Kościuszki, gdzie odbywają się zwykłe Targi Katowickie.

W otoczeniu księdza biskupa Adamskiego oraz przedstawicieli władz cywilnych i wojskowych — wojewoda śląski zajmuje przeznaczone sobie miejsce.

Bezpośrednio potem naczelnik wydziału wojskowego Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego pan dr. Robel rozpoczyna przemówienie, transmitowane przez radio Katowickie.

Mówca podnosi zupełnie, że żadne traktaty międzynarodowe nie zdołają obronić nas od napaści, lecz najskuteczniejszym w tym kierunku środkiem jest własna praca przygotowawcza w dziedzinie O. P. L. gaz.

Po krótkiej mowie okolicznościowej pan wojewoda ogłasza pierwszą krajową wystawę przeciwlotniczo-gazową za otwarcia

Z urywków rozmów, uchwyconych w panującym zgłębku spotęgowanym fanfarami orkiestr daje się wnioskować, że ogólne wrażenie z wystawy jest bardzo silne. Stoisko pomorskie wzbudza powszechny zachwyt swym wysocą artystycznym wyglądem.

Poza tem prawdziwą atrakcją wystawy stanowią

dwie historyczne maszyny:

jedna mała, jak zabawka to awionetka mjr. Skarżyńskiego, który przeleciał ocean Atlantycki z wschodu na zachód, druga zaś to duży samolot braci Adamowiczów — słynna Bellana pod nazwą „Warsaw”.

W dniu oficjalnego otwarcia wystawy

przysłonięte ciemną materią, wojsko, policja i członkowie drużyn ratowniczo-sanitarnych i innych służb O. P. L. biernej — posiadają przy sobie maski przeciwgazowe.

Sama wystawa, a raczej zebrane eksponaty, są

prawdziwą rewelacją nawet dla osób biorących udział w pracach przygotowawczych do O. P. L. gaz

i poinformowanych o rozwoju tego zagadnienia u nas w kraju. Trudno było przypuszczać, nie mając ogólnego poglądu na

rozwoju tych prac w całym kraju, iż zrozumienie ważności zagadnienia tej obrony sięgnęło tak głęboko i przenikło ogół społeczeństwa naszego.

W szczególności każdy zwiedzający zaskoczony jest licznym udziałem firm, pracujących nad wytwórczością sprzętu i materiału O. P. L. gaz. Cały szereg firm i zakładów wystawia produkowany przez siebie sprzęt przeciwgazowy, urządzenia wentylacyjne dla schronów, materiały do uszczelnienia pomieszczeń mieszkalnych, środki odkażające, sprzęt sanitarny i t. d.

Poza działem O. P. L. gaz eksponaty, którego zebrane są w licznych stoiskach głównego pawilonu, bardzo bogato zaopatrzone jest pawilon straży pożarnej, udział których w pracach przygotowawczych do O. P. L. gaz jest duży, bardzo skuteczny i powszechnie dobrze znany i ceniony.

Polski Czerwony Krzyż urządził cały punkt sanitarno-odżywczy, mieszczący się w kilku namiotach.

Olbrymie zainteresowanie publiczności znajduje swój wyraz w fakcie

licznego zwiedzania wystawy.

Wszelkie wyjaśnienia oprowadzających instruktorów L. O. P. P. są chętnie słuchane i wchłaniane przez przerażonych ogromem niebezpieczeństwa przyszłych napadów lotniczo-gazowych słuchaczy.

Ten stopień zainteresowania ogółu społeczeństwa przy zrozumieniu istoty zagadnienia O. P. L. gaz daje gwarancję, że w nadchodzącym okresie pracy opartej już na podstawach prawnych, władze państwowe znajdą grunt dobrze przygotowany przez zaśluzoną, a tak popularną u nas organizację — L. O. P. P.

HIPOLIT KOŃCZAK.

Powstanie wielkopolskie 1794.

III.

Bitwa pod Łabiszynem.

Wystawiono warty polowe i wysłano patrole. Piechota rozlokowała się w stodółach i szopach na prawym brzegu Noteci, kosynierzy i strzelcy zostali umieszczeni w klasztorze, a drugi batalion 13 pułku stał w rezerwie za murami klasztoru. Brygada Rzewuskiego i reszta korpusu ustawiła się w kotlinie, u stóp owego pagórka przed klasztorom. Kwatera główna znajdowała się w Łabiszynie samem, gdzie leżał również 1 pułk i wszyscy powstańcy wielkopolscy. Strzelcy Sokolnickiego zaś obsadzili lasy podmiejskie. W cegielni, na prawym brzegu Noteci, leżała kawaleria gen. Madalińskiego.

Około północy nadesłał major Duczyński meldunek, że od Inowrocławia zbliża się korpus pruski i obecnie jest już niedaleko Łabiszyna. Zaledwie Dąbrowski dosiadł swego konia, a tu słychać strzały wysuniętych widet i pikiet. Batalion stojący w rezerwie, otrzymał rozkaz zajęcia pagórka strategicznego. Dąbrowski dowodził pułkiem osobiście. Dziwnym zbiegiem okoliczności zawieruszyła się gdzieś jedna

kompania tego batalionu, tak, że do końca bitwy nie można było jej odnaleźć. Pomimo surowego rozkazu, aby nikt naznaczonego stanowiska nie opuszczał, nie stanął do walki również oddział brygady Rzewuskiego, pod dowództwem wicebrygadiera Huzarzewskiego, który opuścił plac boju.

Walka o pagórek zawrzała na dobre, lecz Polacy mimo silnego ognia pruskiej artylerji, trzymali się dobrze i odparli zwycięsko wszystkie ataki nieprzyjaciela. Jak już z początku Dąbrowski słusznie przewidywał, wszystkie swe wysiłki skierował Szekely, by za każdą cenę zdobyć ów strategiczny pagórek. Pułk czwarty, jeden baon 13 pułku i kilka armat zajęły pozycje między klasztorom a cegielnią. Na prawym skrzydle stał Madaliński ze swoją brygadą, gotowy do skoku. Oddział gen. Rymkiewicza bronił prawej strony miasta, a poza tem wysłał częste patrole w kierunku Gąsawy i Żnina, chcąc się uchronić od ewentualnych niespodzianek z tej strony.

Dnia 1 października 1794 r. wysłał gen. Dąbrowski z Łabiszyna naczelnikowi Kościuszcze szczegółowy raport o swej dotychczasowej działalności. Donosi w nim między innymi, że w dniu 29 września przekroczył z swym korpusem pod Łabiszynem Notec i zajął tam obronne stanowisko. Do niewoli zabrał dotąd 6 oficerów, 63 szeregowych i 10 urzędników. Szekelęgo chciał zaatakować na drugi dzień, po przenocowaniu w Łabiszynie, jednakże Szekely go uprzedził i zaatakował już z wieczora. Główna walka toczyła się o ważny punkt strategiczny, wzgórze podmiejskie przed klasztorom. Doszło tu nawet do walki na białą broń. Kosynierzy wielkopolscy stawali dzielnie, a na drugi dzień można było oglądać straszliwie pocięte trupy pruskich żołnierzy. Szczególnie odznaczył się pułkownik Mchowski z swemi trzema kompanjami 13 pułku. Żołnierze ci wytrzymali najcięższy ogień artylerji, nie ustępując na krok z wyznaczonego im stanowiska. Dąbrowski sam znalazł się na moment w ciężkich opałach. Gdy bowiem w pewnej chwili lewe skrzydło poczęło się cofać, otoczyli go z trzech stron pruscy huzarzy. Jedynie dzięki przytomności umysłu obywatela Dziewanowskiego z kujawskiej konfederacji i pułkownika Dąbrowskiego, którzy z narażeniem życia wydarli go formalnie z rąk prusaków, wyostał się gen. Dąbrowski z matnią. To też poleca łaskawej pamięci naczelnego wodza pułkownika Mchowskiego, kapitana Grzegorzewskiego, obywatela Dziewanowskiego i pułkownika Dąbrowskiego, jak i cały swój korpus, ponieważ „wszyscy stawali dzielnie

i bohaterko”.

Po zaciętej walce ustąpił nieprzyjaciół, cofając się w kierunku Bydgoszczy, pozostawiając na placu boju 83 zabitych. Rannych uprowadzili Prusacy z sobą, transportując ich na 12 wozach. Między innymi został ciężko ranny pruski pułkownik Hinrichs.

Z Polaków zmarł na skutek odniesionych ciężkich ran major Jarzembowski, prócz tego zabito czterech ludzi, a 9 było ciężko rannych. Chorąży Tarzyński dostał się do niewoli.

Uciekające wojska Szekelęgo ścigał w 800 koni gen. Rymkiewicz. Po otrzymaniu od niego wiadomości, że Szekely nie zajął wzgórz pod Bydgoszczą, postanowił Dąbrowski zająć to miasto.

Chcąc wiedzieć o wszystkich poczynaniach nieprzyjaciela i mieć go stale pod obserwacją, wysłał silne patrole kawalerji w kierunku Walkowic, Żnina, Rynarzewa, Kackzowa, Gniewkowa, Podgórz, Inowrocławia, Strzelna i Trzemeszna.

Bielanowski, który leżał jeszcze pod Poznaniem, otrzymał rozkaz wysłania 1 oficera i 40 koni na Kłeczek i drugi taki oddział na Gniezno. Pierwszy miał rozkaz patrolowania w kierunku Gniezna i Kcyni, drugi w kierunku Wrześni i Pobiedzisk. Bielanowski sam z resztą swego oddziału miał się udać pod Pyzdry i obserwować stąd baczenie gen. Schwerina, który leżał między Sremem a Kaliszem. W stronę Rynarzewa wysunięto oddział kapitana inż. Hofmana, aby miał na oku trakt, prowadzący do Bydgoszczy.

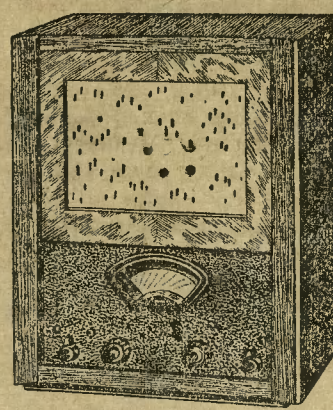
Spełnienie marzeń człowieka skromnie uposażonego!

Elektryczny odbiornik

NATAWIS GZ. 123

na fale 250—2000 m. — Z wbudowanym doskonałym głośnikiem najnowszego typu

Cena łącznie z 3 lampami **zł 150**

NATAWIS GZ 123

Oświetlona skala wycechowana według nazw stacji.

18808

Demonstracja i sprzedaż w pierwszorzędnym firmach radiowych w Bydgoszczy.

Na zwiedzaniu wystawy i udział w różnych imprezach niepostrzeżenie upływają dwa dni, aż wreszcie nadchodzi niedziela — dzień przeglądu żywych sił, zaangażowanych w obronie przeciwlotniczej biernej miasta Katowic i przyległego rejonu.

Ulice miasta przepelnione są członkami organizacji straży pożarnej, drużyn ratowniczo-sanitarnych, drużyn odkażających i innych organów LOPP., licznie przybyłych z całej okolicy.

Są to zastępy przyszłych bojowników z groźnym wrogiem — gazem w różnych jego postaciach.

Z powagą, z odcieniem podziwu w oczach, publiczność przygląda się pochodowi. Jest to poprostu wstrząsający swoją niezwykłością i grozą — widowisk. Wydaje się nadzwyczaj celowym demonstrowanie przed szerokimi warstwami społeczeństwa tych oddziałów służby przeciwgazowej.

Śląsk może być dumny

iż posiada tak liczne zastępy gotowych do akcji obronnej przeciwlotniczo-gazowej.

Sumując wrażenia z wystawy, zakończonoj wspaniałą rewiją sił obronnych, można w pełnem zrozumieniu śmiało potwierdzić aforyzm, rzucony przez głowę państwa — Pana Prezydenta R. P. prof. Ignacego Mościckiego, że: „Zorganizowanym i przygotowanym do obrony przeciwlotniczo-gazowej nic grozić nie będzie”.

Istotnie, słowa te, będące hasłem całej wystawy i wypisane olbrzymimi literami nad wejściem do głównego pawilonu, są krzepiące ducha i podnoszące odporność społeczeństwa.

Wystawa ta jest pozatem bardzo pouczająca i należy przypuszczać, że zdoła ona zainteresować szerokie masy, które zwiedzą ją tłumnie, korzystając z stosownych ulg kolejowych przy organizowaniu wycieczek grupowych i uruchomieniu specjalnych pociągów popularnych.

Szczególnie społeczeństwo pomorskie — dzielnicy najbardziej od innych zagrożonej przez lotnictwo nieprzyjacielskie, musi licznie zwiedzić wystawę, gwoli uświadomienia sobie ogromu dokonanych już prac w dziedzinie O. P. L. gaz oraz naoznego przekonania się o godnym zaprezentowaniu Pomorza na tej wystawie.

Kierownictwo wystawy przyrzekło zorganizować dla wycieczki z Pomorza zwiedzenie ciekawych zakładów miejscowych, muzeum śląskiego, sejmu śląskiego oraz różnych urzędów O. P. L. biernej na terenie miasta Katowic.

Kończąc te korespondencję, zasylam serdeczne pozdrowienia dla kochanego Pomorza i pozwolę sobie rzucić hasło: „Dowiedzienia się na wystawie w Katowicach!”

Aleksander Karłowicz,
kapitan w st. sp.

Tragiczna wycieczka Kolejarza.

W katastrofie stracił żonę i córkę.

Echa strasznej katastrofy kolejowej w Krzeszowicach pod Krakowem będą jeszcze przez długi czas rozbrzmiewały. Człowiekiem, którego najboleśniej chyba dotknęła katastrofa, jest p. Jan Herbst, kolejarz z Gdańska. Jechał on do Krakowa wraz z żoną i córką na urlop.

W złowrogim pociągu jego żona i córka znalazły śmierć, a on sam walcząco ze śmiercią. O tych tragicznych chwilach z trudem opowiada Herbst:

— Słyszeliśmy wiele o Krakowie, chcieliśmy go poznać. Wybrałem się więc z żoną i córką na... Wawel. Zajęliśmy miejsce w wagonie III-ej klasy. Gdy pociąg stanął w Krzeszowicach,

siedziałem z żoną i córką przy oknie. Nagle uczulem silny wstrząs, a potem rozległ się gwałtowny huk. Poderwałem się momentalnie z ławki i chwyciłem za półkę na bagaże. Żona moja uczyniła to samo. Drugą ręką chciałem chwycić i podnieść córkę, nie orientując się jeszcze w sytuacji; nie mogłem już jednak tego uczynić. Trwało to wszystko zaledwie ułamek sekundy.

W oczach moich córka została rzucona gwałtowną siłą na stoliczek przy oknie i przywalona bagażnikiem oderwanym od ściany. Dziecko zostało w moich oczach zmiążdżone. Widziałem, jak umiera, nie mogłem mu pomóc. Odwróciłem się i zobaczyłem żonę

Zwijka

Flornitan

to najwyższy gatunek!!
Ostrzegamy przed lichymi wyrobami!!

moją, przywaloną również ławką górną do ściany. Ja sam byłem ciężko ranny i przywalony deskami i żelazem. Nie mogłem ruszyć się z miejsca, by nieść pomoc najdroższemu...

P. Herbst nie wie jeszcze o śmierci swej żony. Rozpytuje się o jej los; nikt nie ma jednak odwagi powiedzieć mu strasznej prawdy, że stracił żonę i 13-letnią córkę, która zmarła w szpitalu...

ścia bolesny punkt: „ależ proszę pana, czy my chrześcijanie mamy powód wstawiać się za żydami? Nie! Wie pan, byłem w Berlinie, musi pan mi sam przyznać, nie tylko żydowski adwokaci...”

„Niech mi pan powie teraz, czy chrześcijanin zgodnie ze swym sumieniem może nienawidzić i zwalczać innego człowieka tylko z powodu przynależności rasowej — mówię i odczuwam już, że moje pytanie uderza u niemieckiego przywódcy katolickiego w próżnię.

„Naturalnie jestem zatem, jeśli się żydom bezwzględnie, bezprawie wyrządza”. Bezpośrednio potem wyciąga mój gość zegarek. „Na Boga, ja się tu zagadam, a tam czeka moje auto” i ze słowami „dowidzenia” i „bardzo byłem rad” znika w sieni domu.

Nie chcę twierdzić, że kierujące osobistości niemieckiego kleru tak samo myślą o stosunku katolicyzmu do Trzeciego Reichu, jak ten naczelny redaktor wielkiego katolickiego dziennika. Jeśli się jednak wziąć pod uwagę fakt, że ten człowiek, o którym mówię, przez swoją gazetę wywiera decydujący wpływ na katolików wielkiej części Niemiec, to trzeba wewnątrz katolicyzmu osądzać pesymistycznie w tym wypadku przedewszystkiem kiedy Trzeci Reich po ewentl. powrocie Saary nie będzie się czuł związany żadnymi względami politycznymi przy przeprowadzaniu religijnego Gleichschaltung”.

Tyle pan Herman Steinhausen autor tej rozmowy. Trzeba sądzić, że jego pesymizm idzie za daleko, niemniej jednak życie wewnętrzne Trzeciego Reichu rozwija się tak, jak gdyby katolicy jako zwarta grupa społeczna przestała istnieć. Lecz sądzimy, że wybuch ostrego Kulturkampfu zmusi ich mimo wszystko do oporu. Miejmy tę nadzieję.

Z KRAJU.

Długoletni wiceprezes Sokolstwa Polskiego, prezes dzielnicy mazowieckiej s. p. Witold Tyrakowski, inspektor ministerjum pracy i opieki społecznej, zmarł w Warszawie. Pochowano go z honorami sokolemi.

Polska elektrownia dostarcza światła Chodzieży. Powiat chodzieski czerpał dotąd prąd elektryczny z Pity. Z dniem 1. bm. upłynął kontrakt z centralą niemiecką, wobec tego powiat czerpie odtąd prąd z polskiej elektrowni w Nierzyszowie pow. Wyrzysk.

Przyrost naturalny czyli nadwyżka urodzin nad zgonami wynosi w Polsce za pierwsze półrocze 1934 — 208.121 dusz. W tym samym okresie roku ubiegłego było przyrostu naturalnego 184.975. Zamiast trwającego od roku 1930 spadku liczby urodzeń mamy tym razem wzrost ich liczby o 1,5 proc.

Zgon zasłużonego kapłana. W Świdrze pod Warszawą zmarł po długiej chorobie piersiowej zasłużony kapłan diecezji łuckiej na Wołyniu, śp. ks. kan. Jan Majchrzycki, kanonik kapituły łuckiej, b. profesor i rektor seminarjum duchownego łucko-zytomierskiego.

Nowy profesor seminarjum w Dubnie. Profesorem papieskiego seminarjum duchownego dla obrządku wschodniego w Dubnie na Wołyniu został mianowany ks. dr. Mieczysław Leszczyński, kapłan diecezji łuckiej, który powrócił w tym roku ze studiów wyższych na Instytucie Wschodnim w Rzymie.

Drobne wiadomości.

— Sąd przysięgłych w Getyndze skazał 3 wyższych funkcjonariuszy narodowo-socjalistycznych na łączną karę 12 i pół roku ciężkiego więzienia. Oskarżeni dopuścili się sprzeniewierzenia na szkodę funduszu pomocy zimowej.

— Nowe pismo niemieckie poza granicami Rzeszy. W miejscowości Oldenzaal w Holandji wydawany jest przez gorliwych katolików tygodniowy biuletyn „Der deutsche Weg”, informujący o wszelkich wydarzeniach w Trzeciej Rzeszy, dotyczących Kościoła i duchowieństwa katolickiego.

— Na zebraniu monarchistów austriackich zakomunikowano, że rozpoczęły się rokowania z przedstawicielami dynastji habsburskiej w sprawie zwrotu majątków.

— Na Krymie lotnik Suchomlinow pobił rekord światowy długością lotu na dwuosobowym szybowcu z pasażerem, utrzymując się w powietrzu 14 godzin i 12 minut.

— W związku ze wzmogłą imigracją żydowską liczba mieszkańców Tel Awiwu przezroczyła już 100.000.

Katolicy niemieccy są „zgleichschaltowani”.

Kulturkampfu nie będzie, bo katolicy nie staną do walki?

(s) W ukazującej się w Bazylei „National Zeitung” w numerze z dnia 3 bm. znajdujemy niesłychanie interesujące streszczenie rozmowy jaką współpracownik tego pisma przeprowadził z pewnym redaktorem wielkiego katolickiego organu niemieckiego. Pod tytułem „Rozmowa z pewnym katolickim publicystą” znajdujemy treść niesłychanie sensacyjną. Wprawdzie cytowany organ szwajcarski jest ewangelicki i jako taki wrogo nastawiony do katolicyzmu, jednak jego stwierdzenia zasługują bezwzględnie na uwagę wszystkich interesujących się wewnętrznym rozwojem politycznym Niemiec. Posłuchajmy więc co pisze „National Zeitung”:

„Przedemną siedzi katolicki dziennikarz o znanym nazwisku, który przybył na parę dni z Niemiec do Szwajcarii. Należał on przed przewrotem do kół, zbliżonych do kanclerza Brüninga. Obecnie jest naczelnym redaktorem jednej z najznacniejszych katolickich gazet niemieckich. Ponieważ uważałem za ważne, ażeby się nie ludzić, co do zdolności oporu sfer katolickich w Niemczech, pragnę możliwie najściślej oddać rozmowę z tym katolickim publicystą, która mną tak wstrząsnęła.

Początkowo przypuszczałem, że mój gość przybył z Niemiec pragnie ulżyć swemu sercu i dlatego starałem się ułatwić mu wypowiedzenie się przez kilka ogólnikowych pytań.

„O teraz jest znacznie lepiej w Niemczech, niż przed dwoma miesiącami, wszystko się uspokoiło” — odpowiada z miną pełną ufności.

Pytam się go, czy czytał pismo jakie się ukazało w Szwajcarii p. t.: „Święty Ambroży i niemieccy biskupi” (o prześladowaniach katolicyzmu — przyp. red.).

Mój gość pociera czoło: „Ależ to naturalnie wszystko głupstwo. Na Boga, dlaczego biskupi niemieccy nie milczą? Czy chcą prowadzić politykę dla dobra Francji?”

„Kto mówi o tem?” — odpowiadam. Czy niemieccy biskupi mogą milczeć, gdy im oddanych wiernych morduje się i gwałci? Niech pan pomyśli o zamordowaniu dr. Fritza Gerlicha i radcy ministerjalnego Klausenera...”

Mój gość uśmiecha się z przekonującym wyrazem twarzy: „Ależ proszę pana, co ma zamordowanie Lausenera do katolicyzmu? Klausener jest tak samo jak Probst (zamordowany w Düsseldorfie przywódca młodzieży katolickiej) zostali schwytani nie z powodów religijnych, tylko czysto politycznych, to wiem z najlepszych źródeł”.

Gość mój przygląda się mojemu bezradnemu obliczu i staje się bardziej wymowny, ponieważ zauważa, że nie rozumiem różnic przez niego podanych.

„Są w moim mieście duchowni — opowiada mi — którzy przybyli wzburzeni do mnie i chcieli mi wbić do głowy, że znajdujemy się już w walce kulturalnej (Kulturkampf). Czy nie możecie zrozumieć, powiedziałem im, że do kąd każdy z was na pierwszego otrzymuje swe pechory dotąd o Kulturkampfie niema mowy”.

Daję mu do zrozumienia, że kardynał Faulhaber zastępuje sprawy katolickie bardziej zdecydowanie i rezolutnie.

Publicysta z Niemiec uśmiecha się: „Faulhaber? Ależ mało jest takich bi-

„Chciałem jeszcze raz z panem mówić o 30 czerwca. Kiedy w sierpniu bawilem w Westfalji miałem wrażenie, jak gdyby ludność katolicka doznała duchowego wstrząsu na skutek tych ma-

Pamiętaj, że wielkie wygrane

padają stale w szczęśliwej kolekturze

KAFTALA

Ostatnio padły tam:

Zł	1.000.000	na Nr.	61.415
Zł	200.000	„ Nr.	5.351
Zł	100.000	„ Nr.	112.612
Zł	100.000	„ Nr.	107.462
Zł	100.000	„ Nr.	85.899
Zł	50.000	„ Nr.	26.104
Zł	50.000	„ Nr.	41.828
Zł	50.000	„ Nr.	109.572
Zł	50.000	„ Nr.	152.252

i wiele, wiele innych wygranych po: Zł 20.000, 15.000, 10.000, 5.000 itd. na miliony złotych!

Kup więc los do I-ej klasy 31-ej Loterii w kolekturze Loterii Państwowej
W. KAFTAL i Ska Bydgoszcz, Jagiellońska 2 Gdynia, Pl. Kaszubski

Listowne zamówienia załatwiamy odwrotną pocztą P.K.O. konto 304.761

18711

skupów w Niemczech, którzyby tak mało kontaktu mieli z klerem jak oni!”

Teraz jest mi tego za dużo. „Pan?, redaktor naczelny pisma katolickiego chce mnie powiedzieć, że niema w Niemczech Kulturkampfu? Czy pan nic nie wie o walce narodowo-socjalistycznego państwa z katolickim wychowaniem młodzieży? Ani o aresztowaniu wielu duchownych? Ani o walce z katolickimi stowarzyszeniami i związkami?”

„Naturalnie tu i tam daszły rzeczy za daleko, to mogę panu przyznać. Ale cóż to znaczy wobec całości?”

„Czy panu nie jest wiadomo, że narodowo-socjalistyczny nadprezydent Monachjum zakazał wywieszenia flag na budynkach miejskich w czasie Bożego Ciała?”

„Naturalnie wiem o tem. Nie chcę monarchijskiego nadprezydenta brać w obronę, ale ostatecznie nie mogę mu tego środka brać za złe, dokąd się Kościół katolicki będzie sprzeciwiał wywieszenia flag państwowych?”

„Myśli pan o chorągwi z „hakenkreuzem” — przerywam katolickiemu publicyście.

„Naturalnie. Jest to przecież ostatecznie niemiecka flaga państwowa”.

sowych rozstrzeliwań bez wyroku sądowego”.

„Niech pan sobie tego nie wyobraża. Naród dawno już o tej historii zapomniał. Poza tem Reichswehra przez swą przysięgę zalegalizowała cały stan. To jest bardzo ważne”.

Mój rozmówca patrzy na mnie triumfującą. Gdyby mówił po chińsku, nie rozumiałbym gorzej tego katolickiego niemieckiego przywódcę.

Ostatecznie zauważam, że papież, jeśli mogę wierzyć „Osservatore Romano”, trochę ostrzej myśli o krwawych wypadkach czerwcowych.

Niestety, niestety — zapala się mój gość — poza tem nie dziwnego, jeśli on informuje się o Niemczech przez ludzi takich jak ojciec Franciszek (jezuita), typowy człowiek z otoczenia Foerster (znany niemiecki pacyfista — przyp. red.). Nie, ja z nimi nie pójdę. Przecież my, katolicy, nie możemy zdradzać kraju.”

Usiłuję zadać ostatni cios: „Ale narodowo-socjalistyczny ideologia zwraca się w wielu punktach również przeciw chrześcijaństwu jako światopoglądowi. Niech pan pomyśli tylko o tak niechrześcijańskim antysemityzmie?”

Zdaję się, że poruszyłem u mojego go-

• Nauka • Literatura • Sztuka •

Kobieta a sztuki plastyczne.

Międzynarodowa wystawa prac malarek i rzeźbiarek w Warszawie.

W odnowionych salach warszawskiego Instytutu Propagandy Sztuki odbyło się uroczyste otwarcie II międzynarodowej wystawy plastyczek, zorganizowanej przez Komitet Sztuk Pięknych Międzynarodowej Federacji „International Federation of Business and Professional Women”. Otwarcia wystawy dokonała Pani Prezydentowa Mościcka.

Przed aktem otwarcia wystawy zabrały głos panie A. Paoli-Pagliani, przewodnicząca komitetu Sztuk Pięknych Międzynarodowej Federacji I. F. B. P. W., Dorota Heneker z Kanady, generalna sekretarka I. F. B. P. W. na Europę oraz p. Szelągowska, przewodnicząca Sekcji Sztuk Plastycznych Polskiego Zjednoczenia Kobiet Pracujących Zawodowo.

Pani Heneker wyraziła Pani Prezydentowej podziękowanie za zaszczyt wystawy swą obecnością oraz dała wyraz swej wdzięczności dla Komitetu polskiego za trudy poniesione przy organizacji wystawy. Następnie p. Heneker przedstawiła w krótkich słowach cele i zadania wystawy prac artystycznych kobiet, organizowanych przez federację.

P. Szelągowska zaznaczyła m. in.: **Wystawa nasza gromadzi prace członkiń Federacji z 8 krajów europejskich: Anglii, Czechosłowacji, Francji, Holandji, Italji, Polski, Rumunii i Węgier.** Wystawa ta obok walorów artystycznych ma być jednocześnie manifestacją solidarności międzynarodowej kobiet pracujących, i jednym z jej zadań otwarcie szerszych perspektyw dla pracy artystycznej kobiet różnych krajów.

Lecz wystawa ta ma przedewszystkiem poważne znaczenie propagandowe.

Po tych przemówieniach Pani Prezydentowa Mościcka dokonała otwarcia wystawy.

Wystawa, która choćby z tytułu swego charakteru międzynarodowego wzbudziła duże zainteresowanie w sferach kulturalnych stolicy, składa się z 204 eksponatów z dziedziny malarstwa, rzeźby i grafiki o niejednokrotnie wysokim poziomie artystycznym.

Wystawa ta jest swego rodzaju manifestacją pracy artystycznej kobiet i manifestacją solidarności międzynarodowej kobiet pracujących.

Po raz drugi Federacja organizuje wystawę międzynarodową artystek swych członkiń. Zeszłego roku w Amsterdamie, przy udziale artystek z 13 krajów, obecnie w Warszawie przy udziale 7 krajów. Nie biorą udziału artystki z Oceanu (gdzie Federacja ma największą liczbę członkiń) ze względu na znaczne koszty transportu i zorganizowanie takiej imprezy.

Komitet wystawy z całym naciskiem podkreśla, że Międzynarodowa Wystawa Prac Artystek nie może być uważana także za jakąś manifestację sztuki „kobiecej”. Zarówno z punktu widzenia sztuki, jak i z faktycznego stanu rzeczy, dopuszczenie ja-

kichś dziwacznych pojęć o rzekomej „sztuce kobiecej” — z czym się niekiedy spotykamy i w prasie i w dyskusjach — mija się z rzeczywistością. Niema żadnej „sztu-

Sześćset milionów tonn — góra złota.

(Awanturnicze przygody trzech trampów.)

Gdzie? Oczywiście, że w Ameryce — w Nowym Meksyku. Trzech włóczęgów w okropnych łachmanach całymi miesiącami poszukiwało pracy i nie mogło jej znaleźć. Nie tak łatwo jest znaleźć pracę — nawet w Ameryce, choć wokół leżą pola naftowe, eksploatowane przez liczne Companies. Na terenach Tupam ropa formalnie przelewa się przez wierzchy ziemi. Wieże wiertnicze jak lasy potężne sterczą dumnie w niebo, które ciężkim ołowiem przygniata tę złotodajną ziemię. Powietrze aż dusi od mdłych i zgnitych zapachów. Zdrowy człowiek nie wytrzyma tutaj dłużej jak rok. I praca wre w całej pełni. A jednak daremnie szukał tej pracy jeden z włóczęgów na tych właśnie terenach. Kiedy wreszcie po kilku miesiącach pracę otrzymał... nie otrzymał za swój ciężki trud pieniędzy. Zeszli się wreszcie trzej złodzieje czasu bożego w Oso Negro i postanowili wybrać się na poszukiwanie złota w góry Sierra Madre. Jakimi drogami doszli do niewielkiego kapitaliku, potrzebnego na wyprawę, mogłyby o tem dużo powiedzieć odrapane, wstrętne mury Oso Negro.

Wśród niesłychanych trudów i bajecznych przygód dotarli do jądra masywu Sierra Madre. Szczęście im sprzyjało. Natrafili na złotodajne pole, powstałe z obsuniętej góry po ostatnim trzęsieniu ziemi. Prace były już na ukończeniu i mieli wracać z skarbami do cywilizowanych miejsc, kiedy ich napadli bandyci. Wyszli z opresji cało tylko dzięki pomocy wojska, które w pościgu za bandytami zapędziło się aż w te odludne strony. Na powrotnej drodze wódz zamierającego szczeru indyjskiego przyszedł ich prosić, aby mu odratowali utopione dziecko. Jeden z nich dokazał tej sztuki po kilku godzinach energicznych zabiegów. To zjednało włóczęgów taką sławę lekarza-cudotwórcy w całej okolicy, że musiał pod groźbą utraty życia zostać tam jakiś czas. Skarb swój powierzył kolegom, aby go dowieźli do Cuxshven i zdeponowali w banku. Los okazał się jednak obecnie nie łaskawym dla nich. W jednym z dwóch pozostałych włóczęgów obudziła się niepohamowana chciwość i zamordował swego towarzysza, ale nie ominęła go za to kara. Tuż pod bramami miasta napadnięty został przez bandytów ponownie i zamordowany. Bandyci nie poznali się jednak na wartości ładunku,

ki kobiecej” — bo istnieje tylko jedna sztuka wogóle, jakkolwiek zawiera w sobie mnóstwo rozgałęzień. Niemniej zaś usprawiedliwionym podziałem byłby podział według płci twórcy dzieła sztuki. Jeżeli tworzą się różne grupy artystyczne, to mają swe cele mniej, lub więcej doraźne, albo łączą je jakaś idea artystyczna, albo konjunktura. Do takich konjunkturalnych wystąpień należy obecny eksperyment, który ma otworzyć pracę artystyczną kobiet różnych krajów szersze perspektywy dla ich twórczości i powodzenia.

przekonani, że to inżynier-geolog włożył w nieznanych terenach próbki piasku i skał do zbadania dla osiągnięcia nowych terenów naftowych, rozspalił uciążliwe worki ze złotym piaskiem po szczerej pustyni.

Oto drobny epizod z awanturniczej po-

Przed 120 laty.

Dnia 6 października 1814 roku urodził się w Greville słynny malarz francuski Jan Franciszek Millet. Jako syn rolnika pokochał wieś, tak, że większość jego cennych obrazów Stanowią motywy z życia wieśniaków. Prace jego odznaczają się wielką prawdą i naturalnością. Początkowo przyjęty wrogo, dopiero po śmierci zyskał ogromną sławę i obrazy jego były przepłacane. Z najbardziej znanych prac Milleta wymienić należy „Pieśń wieczorna” oraz „Zbieraczkę kłosów”.

wieści Travena p. t. „Skarb w Sierra Madre”, wydanej nakładem Polskiego Towarzystwa Przyjaciół Książki. Powieść, jak zwykle, przetłumaczona bez zarzutu przez znanego już na tem polu tłumacza, Witolda Bełze, odznacza się barwnością opisu, różnorodnością ciekawych przygód i przedewszystkiem niefrasobliwym, amerykańskim humorem. W tłumaczeniu znać ciąglej postęp i pracę tłumacza nad sobą, to też ostatnia powieść stoi pod względem przekładu jeszcze wyżej niż poprzednie. Poczujac się również pod względem geograficznym, kulturalnym i historycznym. Wydanie typograficzne — piękne.

Dr. T. Brandowski.

Życie kulturalne kresów wschodnich organizują literaci wileńscy.

Wzmocniony ruch literacki daje się zauważyć w bieżącym sezonie. Z pośród ciekawszych zamierzeń wysuwają się na pierwszy plan projektowane zjazdy przedstawicieli literatury i sztuki.

Ruchliwe jak zawsze Wilno występuje pierwsze z próbą zorganizowania zjazdu działaczy kulturalnych czterech województw wschodnich, który ma się odbyć w najbliższych tygodniach, bo już w dn. 1 i 2 listopada.

Jako główne zadanie zjazdu ustaliła rada wileńskich zrzeszeń artystycznych, organizująca zjazd, następujące punkty. Zjazd ma: 1) umożliwić przedstawicielom prowincji jasne sformułowanie braków i potrzeb życia kulturalnego na prowincji, 2) opracować projekt izby kulturalnej w Wilnie, która byłaby centralą wszelkich akcji kulturalnych na prowincji. Izba ta miałaby według projektodawców organizować i regulować imprezy objazdowe wysyłane z Wilna, a więc szafować niejako kontyngentem odczytów, występów teatralnych, wieczorów autorskich, wystaw objazdowych i t. p., następnie utrzymywać kontakt ze stolicą jak i z innymi wielkimi ośrodkami sztuki w Polsce i prowadzić biuro porady artystycznej dla małych ośrodków prowincjonalnych.

Jakkolwiek byłby wynik tego nader interesującego zapowiadającego się zjazdu faktem jest, że **zauważono wreszcie konieczność obudzenia życia duchowego na prowincji a tem samem wciągnięcia wielkich mas inteligencji małomiasteczkowej do współpracy w zaniebanej dotychczas dziedzinie krzewienia kultury artystycznej na prowincji.** W zjeździe uczestniczyć mają działacze kulturalni z terenu zaproszeni indywidualnie.

Próba organizacji życia kulturalnego na kresach wschodnich jest dla nas o tyle szczególnie interesująca, że **zbiega się z podobną inicjatywą, podjętą w Poznaniu.** Bliska przyszłość niewątpliwie wyjaśni sytuację.

Praca prof. Cywińskiego o Wilnie literackim. Prof. Stanisław Cywiński wydał pracę swą p. t. „Literatura w Wilnie i Wilno w literaturze”. Jest to odbitka z monografii „Wilno i ziemia wileńska”.

Czytać! Ale co czytać?

PRZED SEZONEM WYDAWNICZYM. — PROF. BYSTRON O ALGERZE. — JAK MYŚLIMY? — BIBLIOTECKA FRANCUSKA I ANGIELSKA KSIĄŻNICZY-ATLAS. — KOPENHAGA — KLUCZ BAŁTYKU. — DZIEJE TORUNIA.

Stoimy u progu nowego sezonu wydawniczego. Nie zapowiada on się specjalnie źle. Mimo manifestowanego kryzysu czytelnictwa i książki wszystkie większe firmy wydawnicze mają bogate plany i zamiary. Już najbliższe dni i tygodnie przyniosą ciekawe nowości. Nie chcemy jednak uprzedzać faktów i tymczasem zdamy sprawę z kilku wydawnictw z okresu przejściowego.

Książnica-Atlas nie zna żadnych przeszkód w swojej akcji wydawniczej. Ciągłe wypuszcza na rynek nowe tomy prowadzonych przez siebie cyklów.

Jeden z najciekawszych cyklów wydawniczych, to biblioteczka geograficzno-podróżnicza „Dookoła ziemi”, której tom 9 właśnie mamy w rękach. Jest nim starannie wydana i bogato ilustrowana praca prof. Jana St. Bystronia: **Alger.**

Na tle pięknych krajobrazów afrykańskich przedstawia autor mozaikę grup ludzkich: Europejczyków, Arabów, Kabyłów, Mozabitów, Murzynów, wielkie miasto na europejski sposób zbudowane, skupione na wierzchołkach gór gniazda góralskie, szalasy i lepianki beduinów. Równocześnie daje nam autor wgląd w przeszłość i ukazuje nam w szereg obrazów zmienną długowiekową historję Algeru, poprzez Fenicję, Rzym, Bizancjum, Wandalów, Arabów; szczegółowiej omawia dzieje zajęcia kraju przez Francuzów i budowę wielkiego państwa kolonialnego. Widzimy tu też różne rodzaje gospodarki: wielki port, ubogie gospodarstwo Kabyła w górach, wielką fermę stepową, wreszcie rozmaite sposoby gospodarowania na oczach saharijskich. Szczególną uwagę poświęcił autor **stosunkom Algeru z Polską.** Jeżeli więc mówi o pod-

boju Algeru, wspomina o tych Polakach, którzy brali udział w kampanji, gdy opisuje Abd-el Kadera, przytacza relacje tych podróżników polskich, którzy mieli możność poznania osobistego wielkiego emira; gdy mówi o kolonizacji Algeru, więcej miejsca poświęca eksperymentom osadniczym księcia Mirskiego i przypomina tych Polaków, którzy brali udział w publicystycznej dyskusji na temat kolonizacji Afryki. Opisując dalekie, w niegościnniej pustyni położone oazy Mzab, przytacza nazwiska tych orientalistów polskich, którzy tam byli znani.

W wydawanej przez Książnicę-Atlas Bibliotecę przekładów dzieł pedagogicznych wyszła jako tom 21 książka amerykańskiego profesora Johna Deweya: „Jak myślimy?” (tłum. dr. Z. Bastgenówna).

„Młodzież wychodząc ze szkoły nie umie myśleć!” „Szkoła nie uczy młodzieży myśleć”. Takie zarzuty słyszymy dziś często. Ale i w czasach młodości dzisiaj dojrzalego pokolenia odzywały się już takie głosy. Krytykowano już wówczas szkołę uczącą tylko z książek, ćwiczącą pamięć, oddaloną od czynnego życia. Jednym z najznakomitszych i najbardziej zarazem twórczych krytyków był J. Dewey, który mimo przekroczenia dziś 70-ki ciągle jeszcze jest jednym z czołowych przedstawicieli „nowego wychowania” w Stanach Zjednoczonych. Dla wyjaśnienia, dlaczego szkoły pewnego typu nie uczą młodzieży myśleć, opracował Dewey p. t. „Jak myślimy?” zarys psychologii i pedagogiki myślenia, gdzie uprzedzając późniejszy rozwój nauki, wykazał nierozważalną łączność myślenia z działaniem i dał głębokie uzasadnienie wychowania jednoli-

tego i czynnego. Książka ta jest oparta na żywym doświadczeniu autora, zebraniem w synnej szkole eksperymentalnej w Chicago.

Należy powitać z uznaniem ukazanie się „Biblioteczki Francuskiej” — wydawnictwa taniego, a estetycznego, którego brak dawał się dotąd odczuwać. „Biblioteczka francuska”, przeznaczona w pierwszym rzędzie dla użytku szkolnego oraz uczącej się młodzieży, może być z korzyścią czytana przez tych wszystkich, którzy pragną się zapoznać z wybitniejszymi autorami XIX i XX wieku. Nowelki, stanowiące dwa pierwsze tomyki wydawnictwa wyjęte są z najpoczytniejszych arcydzieł Daudeta. Wybór nowel szczęśliwy ze względu na samą treść oraz wysokie walory artystyczne. Poetja, wdzięk, humor, subtelna ironja oraz znajomość duszy ludzkiej — cechują każdą z tych „perełek” twórczości Daudeta.

W 1 i 2 tomiku Biblioteczki Francuskiej Książnicę-Atlas znajdujemy A. Daudeta:

Daudet A. — La chèvre de M. Seguin. Le sous-préfet aux champs. L'enfant espion. La dernière classe zaopatrzone krótką notatką biograficzną, objaśnieniami i słowniczkiem przez Kazimierę Mellerowicz.

Książnica-Atlas przystąpiła w roku ubiegłym do wydawania arcydzieł literatury angielskiej. Angliści polscy z wielkim uznaniem odnieśli się do tego przedsięwzięcia, bowiem oddawna odczuwano dotkliwy brak książek, stanowiących lekturę, dostosowaną do potrzeb szkół polskich. Na półkach księgarskich ukazała się znowu broszurka Wilde'a, którą każdy znający język angielski choćby tylko w stopniu elementarnym potrafi zrozumieć przy pomocy słowniczka i objaśnień. Jest nią Oscara Wilde'a: **The Nightingale and the Rose.** Krótkim szkicem biograficznym, objaśnieniami i słowniczkiem zaopatrzyła dr. Klara Jastroch. Bajki Wilde'a są to najpiękniejsze twory świata w tego rodzaju piśmiennictwie. Były one pisane nie dla dzieci, lecz dla wszystkich.

„Biblioteczka Bałtycka” wydawana przez Instytut Bałtycki zdobywa sobie coraz większą popularność. Nowy tomik tego wydawnictwa Bolesława Leitgebora: „Kopen-

haga — klucz Bałtyku” jest pierwszym w naszej literaturze opisem portu stołecznego Danji, dającym zwięzły, prztem starannie opracowany przegląd funkcji Kopenhagi jako ważnego w Europie środka żeglugi morskiej.

Książeczka ta daje przejrzysty opis nowoczesnych urządzeń dzisiejszego portu, analizuje położenie Kopenhagi jako portu bałtyckiego i znaczenie sytuacji geograficznej w Sundzie, jako głównej drogi morskiej, łączącej Bałtyk z resztą świata. Czytelnika naszego zainteresuje niezawodnie rozdział o historii miasta i portu, który uczy, jak Kopenhaga z małej osady rybackiej i bastionu morskiego skierowanego w XII wieku przeciwko żeglazom słowiańskim z Rugii wyrasta na poważne centrum handlowe, a w XVIII wieku, w dobie złotej ery żeglugi kolonialnej, należała do najbogatszych miast kupieckich na Północy.

Z okazji 700-lecia miasta Torunia, którą to rocznicę obchodziliśmy w roku ubiegłym, wyszła obecnie z druku zbiorowa praca naukowa p. t. „Dzieje Torunia”. Monografia ta, obejmująca całokształt dziejów naszego miasta i jego roli tak pod względem politycznym jak ekonomicznym i kulturalnym, wydana została staraniem Towarzystwa Miłośników Historji w Poznaniu pod redakcją prof. Kazimierza Tymienieckiego, a nakładem Zarządu Miejskiego w Toruniu. Bogatą przeszłość Torunia ilustrują nam następujące prace: 1) Galon Rajmund: **Krajobraz geograficzny Torunia.** 2) Ks. Łęga Władysław: **Toruń i okolice w czasach przedhistorycznych.** 3) Górski Karol: **Historja polityczna Torunia do r. 1793.** 4) Koczy Leon: **Dzieje wewnętrzne Torunia do r. 1793.** 5) Staszewski Janusz: **Dzieje wojenne Torunia od r. 1794—1815.** 6) Ks. Mańkowski Alfons: **Zarys dziejów Torunia do r. 1815.** 7) Ks. Glemma Tadeusz: **Dzieje stosunków kościelnych w Toruniu.** 8) Tync Stanisław: **Szkolnictwo Torunia w ciągu jego dziejów.** 9) Mocarski Zygmunt: **Książka w Toruniu do r. 1793.** Zarys dziejów. 10) Dr. Chmarzyński Gwido: **Sztuka w Toruniu.** Zarys dziejów. 11) Gumowski Marjan: **Herb i pieczęcie miasta Torunia.** 12) Gumowski Marjan: **Mennica Toruńska.**

Kronika

Bydgoszcz, dnia 6 października 1934 r.

KALENDARZYK.

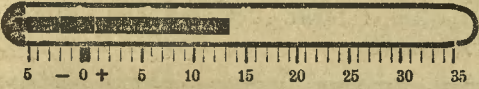
Dziś: Brunona op.
Jutro: M. B. Różańcowej.
Wschód słońca o godzinie 6.11
Zachód słońca o godzinie 17.25.

Stan pogody

Zachmurzenie zmienne z możliwością przelotnych deszczów. Nocą chłodno. Umiarkowane wiatry południowo-zachodnie. Rano gdzienięgdzie mgła.

Termometr wskazywał dziś rano

MUZEUW MIEJSKIE otwarte codziennie od 9-16. w niedziele i święta od 11-14. Obecnie w Muzeum wystawa obrazów Leona Dołyckiego i Józefa Krzyżńskiego.

DYŻURY NOCNE APTEK od 1-7 października 1934 r.

- 1) Apteka pod Aniołem.
- 2) Apteka przy Placu Teatralnym.
- 3) Apteka Tarasiewicza.

Dyżur w Kolejowej Przychodni Lekarskiej pełni w niedzielę, dnia 7 października 1934 r. dr. Mierzwiński, ul. Dworcowa 39, telefon nr. 22-47.

Wypożyczalnia książek „LEKTURA” przy ul. Gdańskiej 54. wypożycza książki na prowincję, jak również i dla wyjeżdżających na wywczas letnie.

Z TEARTU MIEJSKIEGO.

Dziś, w sobotę, na afiszu znakomita komedia Devala „TOWARISZCZ”, koncertowo grana przez nasz zespół.

W niedzielę o godz. 16-iej po cenach minimalnych (od 10 gr do 1.09 zł) „**DWANASIE GODZIN PRZYGÓD**”, piękne widowisko dla młodzieży, okraszane muzyką i baletem. Wieczorem arcywesoła i sentymentalne dzieje wielkomięskiej kamienicy, zamknięte w 19 obrazach p. t. „**PIENIĄDZ TO NIE WSZYSTKO**” w reżyserji dyr. Stomy.

HANKA ORDONÓWNA W BYDGOSZCZY.

Wszystkie zachwyty i superlatywy, jakie możnaby opisać o Ordonce, są za słabe, aby choć w części odzwierciedlić ten prawdziwy czar, wdzięk interpretacji i ów swoisty kunszt, jaki genialna ta artystka rozwija w każdej swej piosence. I śmiało można powiedzieć, że Hanka Ordonówna jest dziś jedyną w Polsce artystką, która pomimo kryzysu, czarem swego wielkiego imienia zdolna jest przyciągnąć tłumy publiczności. Tym razem znakomita nasza pieśniarka wykona zupełnie nowy program. Zainteresowanie olbrzymie. Pozostałe w niewielkiej ilości bilety po cenach operetkowych do nabycia w kasie teatru. Wszelkie zniżki nieważne.

Na marginesie.

Małe i wielkie dudki.

Bajka.

Oto są warcholstwa skutki: Zamknięto w klatce dudki zato, że orla obalić chciały, którego kochał naród cały.

Pięć dudków tylko opuściło knieję i zwiali za miedzę do lasa, gdzie jak epikurejce zarli i pilni popuszczając pasa.

Aż zaszedł wypadek rzadki, że dudki przed czasem zwolniono z [klatki,

aby i taka upierzona bestja wiedziała, co to amnestja.

Morał tej bajki jest krótki i bardzo miły: puszczono na wolność dudki do swych pieleszy wrócily. A uciekiniery siedzą za miedzą i co będzie dalej — nie wiedzą.

— Klub mandolinistów „Lutnia” w Bydgoszczy. Na dancing na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża w niedzielę 7 bm. o godz. 19 w salach restauracji „Pod Orłem”, oddział I klubu wystąpi z koncertem. Zbiórka członków w niedzielę 7 bm. o godz. 18.30 w hotelu Lengning.

Nowa taryfa telegraficzno - telefoniczna

która weszła w życie z dniem 1 października br., zawiera poważną obniżkę opłat, tak za abonament telefoniczny jak i za rozmowy międzymiastowe.

Ponadto nowa taryfa daje szereg zniżek za inne świadczenia dotychczas wykonywane, a oprócz tego oddaje do użytku publiczności przy korzystaniu z usług telegrafu i telefonu szereg dalszych udogodnień i informacji, które dotychczas nie miały jeszcze zastosowania w Polsce w ruchu krajowym.

Opłata zasadnicza od każdego telegramu (zwykłego, pilnego i zniżkowego) wynosi 25 gr zamiast 50 gr. Opłata za abonament telefoniczny zniżona

została do 20%.

Zniesiono rozmowy powiatowe, a w miejsce ich wprowadzono rozmowy międzymiastowe na krótki odległości. Do 10 km opłata wynosi 20 gr, od 10 do 15 km — 30 gr, od 15 do 20 km — 40 gr. Opłatę za rozmowy międzymiastowe do 25 km obniżono o 10 gr, a do 50 km o 20 gr. Opłatę za każde 100 km rozmowy międzymiastowej ponad 200 km obniżono z 60 gr na 50 gr.

Wszelkich bliższych wyjaśnień oraz informacji, a w szczególności o zmianach i nowościach w nowej taryfie telefonicznej i telegraficznej udziela personel wszystkich urzędów i agencji pocztowo-telegraficznych, obsługujący publiczność.

NAJWYŻSZY CZAS KUPIĆ LOS I-ej KL.

w szczęśliwej kolekturze **ALJOT - JADWIGA HORODYSKA I SKA** Warszawa, Senatorska 37, Konto P. K. O. 10.297

gdzie ostatnio padła główna wygrana **1.000.000 ZŁOTYCH**

Na prowincję wysyłamy losy odwrotną pocztą.

Rozmawiam z gwiazdą:

Czy Lucyna to dziewczyna?...

Jadwiga Smosarska mówi o sobie i swoim filmie Czytelnikom „Dziennika Bydgoskiego”.

Bydgoszcz, 6 października.

Życie gwiazdy filmowej nie jest łatwe. Najpierw trzeba sławę zdobyć, co jest rzeczą trudną i rzadko osiągalną, ale potem trzeba tę sławę dźwigać, a to jest — mam wrażenie — ciężar jeszcze dotkliwszy. Bo przedewszystkiem trzeba film nagrać, to znaczy pracować po 20 prawie godzin na dobę w najcięższych warunkach, a potem utrzymać kontakt ze swoimi wielbicielami, a więc mówić im o sobie i o rzeczach, które

naprawdę nie powinny nikogo obchodzić, udziała autografów, pozwalać się podziwiać osobście i wogóle ciągnąć za sobą ciężki tren niebylejakich obowiązków.

Tak sobie roztropnie rozmyślałam, czekając w hallu kina „Kryształ” na Jadwigę Smosarską. Właśnie przepelniona sala bawiła się świetnym filmem polskim „Czy Lucyna to dziewczyna”, a ja czekałam na jego bohaterkę, która na bydgoską premierę najnowszej komedji filmowej przybyła osobście, aby przekonać się, jak publiczność reaguje na doskonałe momenty tej sztuki, należącej bezwzględnie do najlepszych wy-czynów kinematografji polskiej.

Czekałam niedługo, bo oto dyrektor Kitkowski przedstawia mnie w kancelarji kina „Kryształ” pięknej i wytwornej pani, w której poznaję królową polskiego ekranu. Czarny płaszcz z białym futrzanym kołnierzem podkreśla smukłość sylwetki, a zgrabny toczek obramowuje piękną twarz.

Uprzytamniałam sobie swój obowiązek: mam uzyskać wywiad dla Czytelników „Dziennika Bydgoskiego”. Ale o co pytać? Bądź co bądź Jadwiga Smosarska od kilku lat jest czołową postacią polskiego ekranu, żaden poważniejszy i ciekawszy film nie może się bez niej obyć, więc też wszyscy kinomani wiedzą o niej i o jej karierze prawie wszystko. W rezultacie mówimy o filmie, którego ogłosy przenikają mury i docierają do zacisznej kancelarji.

„Czy Lucyna jest dziewczyna?” — tytuł nastrocza tę wątpliwość, bo bohaterka filmu właśnie Jadwiga Smosarska występuje w męskim przebraniu.

— Jak się pani czuje w tej nowej sytuacji?

— W spodniach czuję się świetnie. Właśnie dla spodni zawsze lubiłam piąmę. Ludzie mówili wprawdzie, że nie mam w sobie nic męskiego i nie dam sobie rady z rolą chłopca. A tymczasem jest przeciwnie. Spodnie dodają lekkości, swobody ruchów, a w konsekwencji pobudzają radość życia i dlatego może mężczyźni wiele rzeczy biorą lekko.

Czy zna Pani już najnowszą Budyń śmietankowy Dra Oetkera?

Przepyszny specjał - smaczny i tani! Prosimy spróbować!

Wszędzie do nabycia.

1 porcja tylko 21 gm dla 4-6 osób.

Dr. A. Oetker

— Z Biblioteki Miejskiej i Biblioteki Ludowej. Biblioteka Miejska i Biblioteka Ludowa otwarte będą dla publiczności — po ukończeniu szkontrum bibliotecznego i przeprowadzeniu remontu — dnia 15 bm.

— Zwracamy uwagę czytelników naszych na ogłoszenie firmy Albin, Gdańska 53. Powyższa firma jest chrześcijańska i polecamy ją jako solidną i uczciwą.

Przy zwapnieniu naczyń krwionośnych mózgu i serca, używając codziennie małą ilość naturalnej wody gorzkiej Franciszka-Józefa osiąga się łatwe wy-próżnienie. — Zalecana przez lekarza.

To wszystko mówi pani Smosarska, jednocześnie rzucając swoje podpisy na fotografie, na które czekają jej bydgoskie wielbiciele i wielbiciele.

— Nie zazdroścę tylko mężczyznom ich strojów w lecie. Przeżywałam to, bo nagrywaliśmy nasz film w najhardziej upalnych miesiącach i to jeszcze w atelier przy gorących światłach jupiterów. I ponieważ od-czułam tę niewygodę na własnej skórze, apeluję do pań, aby nie broniły mężczyznom zdejmowania marynarek w miesiącach let-nich. Odpowiednia koszula nie jest przecież shockingiem.

Od kwestji stroju męskiego wracamy do filmu.

— Z jakim przyjęciem spotkał się film w Warszawie?

— W Warszawie film jest wyświetlany w zeroekranowym „Capitolu”, gromadzi stale tłumy i pobudza je do entuzjazmu. Ludzie śmieją się szalenie, tak, że głośz to nawet kwestie wypowiadane przez nas na e-kranie. W Poznaniu również film wyświetlany jest w dwóch kinach „Apollo” i „Me-tropolis”. Przyjeżdżam właśnie stamtąd. Przez dwa dni na wszystkich seansach był nadkomplety i, co ważniejsze, huragany śmiechu.

— Czy praca w komedji daje Pani sa-tysfakcję?

— Bardzo lubię komedję, zwłaszcza jeśli roli mi naprawdę odpowiada. Zresztą w mojej pracy teatralnej przeważenie gry-wam w komedjach.

Rozmowa schodzi na stosunek publiczności polskiej, a zwłaszcza bydgoskiej, do krajowej twórczości filmowej.

— Rzecz cała polega chyba na nieporo-zumieniu — mówi p. Smosarska. — Uprze-dzenie do polskich filmów jest nieuzasad-nione. Nie można przecież od kilku czy kil-ku lat filmów polskich wymagać, aby każdy z nich był przebojem. Polska pro-dukcja jest znikoma ilościowo, i pra-cuje w bardzo ciężkich warunkach. Za-granica wypuszcza co roku tysiące filmów, z których też zaledwie kilka zdobywa so-bie opinie doskonałych. Polscy producenci filmowi rozporządzają minimalnymi kapi-talami, a że najwięcej kosztuje w przemy-sle filmowym czas, filmy polskie nakręca się w rekordowym czasie. Przeciętnie trwa to trzy do 4-ech tygodni, co znaczy 3 razy której niż zagranicą.

— Jak długo trwały prace przy „Lucy-nie”?

— Kręciliśmy film niecałe trzy tygo-dnie. To też pracować musieliśmy od wczesnego rana do późnej nocy. W tych warun-kach pracować w filmie, to prawdziwe bo-haterstwo. Gdyby zagranicznych ludzi fil-mu wliczyć w nasze warunki, nie zrobiliby nic, a w każdym razie mniej niż my. Nie dziwię się publiczności, że bierze pod uwa-gę przedewszystkiem wyniki pracy, ale po-winna się też kierować maksyma, że zro-zumieć wszystko, to przebaczyć wszystko.

Mówimy znowuż o reakcji publiczności na ostatnią kreację p. Smosarskiej.

— Publiczność przyjmuje film wyjątko-wo. I naprawdę sprawia mi to dużą przy-jemność, że nasza praca daje wszystkim ty-

Sk. Czytelników „Dziennika Bydgoskiego”
Mita Serdecznie

Juliet Miatkowski
Z Smosarską

Bydgoszcz 5/X 34.

Bezpłatne porady
 udziela „Instytut Piękności Halina“
 jak zachować i pielęgnować urodę oraz
 wykonuje po cenach bardzo przystępnych
 masaże, elektryzacje, parowanie, manicur,
 farbowanie brwi i rzęs i t. p.
 Zabiegi wykonują dyplomowane kos-
 metyczki z wieloletnią praktyką. (7457)
Ulica Marszałka Focha 14. Tel. 853.

Inowrocław
 Restauracja **ADRJA** Telefon 372
Jedyny kabaret w miejscu
 Ceny niskie. Lokal otwarty całą noc.
 Z szacunkiem
JK. Płaskowicki.
 18897)

LOS Y poleca kolektura —
 skład cygar
Konstanty Rżanny
 Bydgoszcz, Gdańska 25, tel. 332
 20.000,— zł i inne większe wygrane są dowo-
 dem szczęśliwej ręki kolektora. (17204)

Wełny - Pończochy
 NOWO OTWARTY
 SKŁAD 18589
 Bydgoszcz - **ALBIN** - Gdańska 53

Koks gazowy
 w pierwszorzędnym gatunkach,
 sprzedaje w większych i mniej-
 szych partjach po cenach znacz-
 nie niższych (18785)
Bydgoska Gazownia Miejska
 ul. Jagiellońska nr. 48. Tel. 630, 631 i 2235.

Mądrze postąpisz, kupując
Radio - Odbiornik
 tylko u specjalisty. — Naprawa — Przebudowa — Ekspertyza —
 Na sezon 1934-35 duży wybór nowoczesnych odbiorników sieciowych
 na prąd zmienny, stały oraz bateryjnych. Ceny za komplet: 150,—
 180,— 210,— 230,— zł. Prosimy o zwiedzenie naszego składu.
„Radjolavox“ (17086)
 Najstarsze przedsiębiorstwo tej branży na miejscu
Bydgoszcz, Król. Jadwigi 5, telefon 2101

Czy wiecie już, że porcelanę
 firmy
Rosenthal
 można kupować w Gdańsku?
 Zeughauspassage (18786)

PUSTAKI
 tańsze od cegły pełnej
 ciepłe
 suche
 i izolujące
 tanie
 transport
 dostarcza korzystnie
Medzeg-Fordon n. W.
 Cegielnia parowa, Tel. 5 i 12.
 18787

Zaangażujemy
 po okresie próbnym kilku akwizycyjnie uzdolnionych
 reprezentacyjnych i wymownych panów do stałej, do
 brze płatnej współpracy dla jednego z największych
koncernów ubezpieczeniowych
 Udzielamy fachowej, czynnej pomocy i dajemy do
 dyspozycji odpowiedni materiał adresowy. Zgłosz.
 do Biura Ogłoszeń „Par“ Poznań pod nr. „40,31“.

Wszyscy grają i wygrują
 w kolekturze
Uśmiech Fortuny
 gdyż tam padają stale największe wygrane.
 Między innymi padły:
 Zł 400.000 na Nr. 140807 Zł 50.000 na Nr. 132755
 Zł 350.000 na Nr. 171484 Zł 35.000 na Nr. 94065
 Zł 200.000 na Nr. 163465 Zł 25.000 na Nr. 150781
 Zł 200.000 na Nr. 43526 Zł 20.000 na Nr. 53641
 Zł 80.000 na Nr. 150845 Zł 20.000 na Nr. 37179
 Zł 50.000 na Nr. 183228 Zł 20.000 na Nr. 282 7
 Zł 50.000 na Nr. 183148 Zł 20.000 na Nr. 28222
 Zł 50.000 na Nr. 179367
 oraz cały szereg wygranych po Zł 15.000, 10.000, 5.000
 i mniejszych na wiele milionów złotych.
A więc i Ty los kl. pierwszej kup tylko w kolekturze
Uśmiech Fortuny BYDGOSZCZ
a wygrasz naprawdę. Pomorska 1.
 18550
 Zlecenia zamiejscowe załatwiamy odwrotnie.

Zjednoczone Fabryki Sukna
Hess, Piesch, Strzygowski
 w Bielsku

Skład fabryczny w (17636)
Be De Te
 BYDGOSKI DOM TOWAROWY
 Gdańska 15 BYDGOSZCZ Tel. 354 i 17
 Sprzedaż po cenach fabrycznych.

Przed użyciem — Po użyciu.
Krem i mydło „Kosmos“
 usuwa pod gwarancją
Piegi żółte plamy, przysz-
 czo, węgry, jak i
 wszelkie nieczysto-
 ści cery (6875)
 Krem 2.— i 3.50 zł., mydło 1.20.
 Do nabycia
 tylko w firmie „Kosmos“
 Drogerja i Perfumerja
 J. Gluma, Dworcowa 55.
 9595

Wapno
Cement portlandzki
Gips, Papę dachową
Rury studienne
 oraz wszelkie materiały
 budowlane dostarczamy
 po bardzo niskich cenach
Bracia Schlieper
 Bydgoszcz
 ul. Gdańska nr. 140.
 Tel. 306. Tel. 361.

Jasne ubikacje
 fabryczne lub sklado-
 we, wielkości 400—500
 m. kw. położone w śród-
 mieściu, zaraz lub później
 do wynajęcia. Oferty
 „Składnica“ do filji
 Dziennika Bydg. (18682)
Składnica drzewa
 liściastego, iglastego i budowlanego
 Maszynowa obróbka drzewa.
Ogrodowa 2
 Tel. 1359 (10708) Tel. 1340

Taniej 25% niż wszędzie!
 Płaszcze damskie, panięskie, chłopięce
 ubrania, płaszcze, spodnie męskie
 Koszule wierzchnie od 3,50 zł
 „ jedwabna popelina 7,00 zł
 „ zefir jedwabny 5,50 zł
 Duży wybór swetrów, jacek, kamizelek, wszelka
 bielizna damska, dziecięca, oraz dla niemowląt.
 Krawaty, szale, wełny, oraz wszelkie towary krótkie
 polecam jaknajtaniej.
 Skład konfekcyj przeniesiony został z ul. Długiej 22,
 na drugą stronę ul. Długa nr. 23, do firmy:
Leon Dorożyński
 Firma Chrześcijańska. (17606) Firma Chrześcijańska.

CERE OPALONA
 I ZDROWA
 DOSTANIESZ I ZA
 CHOWASZ PRZEZ
 CAŁĄ ŻYCIĘ STO-
 SUJĄC
KREM
BRONZOWY
CZARODZIEJ
 18805

PIERZINY
KURTZ'a
 10219 **są najlepsze!!**
 Gotowe pierzyny, pierze
 i puch po cenach najniż-
 szych. Czyszczalnia pierza.
KURTZ Nasz.
 BYDGOSZCZ
 Poznańska 8. Tel. 1210.

AVISAN

 ŚRODEK OCHRONNY
 PRZECIW CHOLERZE DROBNU 3242

Kafle
 w najmodniejszych dese-
 niach i ślicznych kolorach
 są bardzo tanio do na-
 bycia u (17705)
Braci Schlieper
 ul. Gdańska nr. 140.
 Tel. 306. Tel. 361.

Drzewka
 krzewy owocowe,
 ozdobne, konifery, ró-
 że polecają w wielkim
 wyborze Szkoła Drzew
 A. i J. Jaske, Jelonek
 p. Złotniki koło Pozna-
 nia, telefon Złotniki 3.
 Filja sprzedaży: Poznań
 Em. Szczanieckiej
 naroż Bogusławskiego.
 Cenniki na żądanie! (17054)

Kurs kroju i szycia
 organizowany przez
Żeńską Szkołę Zawodową
 w Bydgoszczy, ulica Konarskiego 5
 rozpoczyna się dnia 9 paździer-
 nika o godz. 18-ej.
 Kurs obejmuje szycie: spódnic,
 bluzek, sukien, odzieży dzie-
 cięcej i t. d. Można brać rów-
 nież udział w pojedynczych cy-
 klach. (18483)
 Ceny bardzo przystępne.
 Zapisy przyjmuje sekretariat
 szkoły w godzinach od 11-ej do
 13-tej.

Przed Po
 czyszczeniem czyszczeniu
Odzież splamio-
 ną i zno-
 szoną chemicznie czy-
 ści i farbuje (18454)
Barwa - Kałamajski
 Bydgoszcz, Gdańska 27.

Najtrwalsze skóry
 poleca (16664)
Feliks Dolczewski
 dawn. Ludwig Buchholz
 handel skór i przyborów różnych
 Bydgoszcz, Przyryczce 2
 przy Farze.

EUROPA 66 urzęduje w niedzielę (18825)
 dnia 7. bm., o godz. 17-tej
FIVE O'CLOCK familijny
 uroczalony występ artystów z zupełnie nowym programem,
 Orkiestra doborowa. Dancing do rana, *M. Grabowski*

PRAKTYCZNY SPOSÓB.

 Najlepszy sposób dla rozbitków dawania
 sygnałów o pomoc.

Ceny ogłoszeń: 25 gr. za wiersz milimetry na stronie 7-lamowej szerokości 33 mm. Za reklamy na stronie przed ogłoszeniami 70 gr., w tekście na drugiej i trzeciej stronie 1,20 zł. na dalszych stronach 1,00 zł. za milim. 1 lam., szer. 67 mm. Drobne ogłoszenia słowo tytułowe 25 gr., każde dalsze 15 gr.; dla poszukujących pracy oraz na nekrologi 20% zniżki. Większe ogłoszenia, zamieszczone wśród drobnych, 50% drożej jak w zwykłym dziale ogłoszeniowym. Przy powtórzeniu ogłoszeń o tym samym tekście udziela się rabatu. Przy konkursach i dochodzeniach sądowych wszelkie rabaty upadają. — Ogłoszenia zagraniczne 25% dopłaty. — Ogłoszenia skomplikowane oraz z zastrzeżeniem miejsca o 20% drożej. Za terminowe umieszczenie i przepisane miejsce administracja nie odpowiada. — Miejsce płatności: Bydgoszcz. — Konta bankowe: Bank Związku Spółek Zarobkowych, Bank Ludowy. Konto czekowe: P. K. O. 203713 Poznań.

Wydawca, nakładem i czcionkami: Drukarnia Bydgoska Sp. Akc. w Bydgoszczy. — Za redakcję odpowiedzialny: Stanisław Nowakowski w Bydgoszczy; za dział gdyński: Mieczysław Mistat w Gdyni.